

O B Č A S N Í K

Agape Brno

Hluboká 5, 639 00 Brno
tel./fax: 543 213 006, e-mail: agape.brno@tiscali.cz
www.agapebrno.cz

Třetí číslo
červenec 2007

Vážení čtenáři, tentokrát nám přišlo tolik zajímavých dopisů a článků, že jsme si říkali, že by byla škoda většinu z nich neotisknout. Proto věnujeme v tomto čísle více prostoru názorům, myšlenkám a práci právě Vám - našim čtenářům a dopisovatelům. Určitě tyto články obohatí i ostatní čtenáře, stejně jako nás.

Přejeme Vám krásnou a ničím nerušenou dovolenou, a věříme, že se na konci léta vrátíte plni sil, optimismu a tvůrčího elánu. Řada z Vás se chystá na doporučené akce, uveřejněné v minulém Občasníku, takže se určitě alespoň s některými z Vás uvidíme osobně.

Píší nám naši čtenáři

- Vážení a milí v Agape, přečetla jsem letošní Občasníky a chtěla bych se podělit o své dojmy, a taky poděkovat.

Myslím, že už to je tak patnáct let, co Agape vstoupilo do mého života, a možná deset let, co jsem vstoupila já do Agape - na první návštěvu. Ze všeho nejvíc si v životě cením dlouhodobých vztahů. Jestli jsem kdysi měla strach, že se stanu „závislá“ na Vaší pomoci, dnes už ho nemám. Víím, že kdokoliv překročí Vaš práh (doslova i obrazně), dostane se mu vlídného a laskavého a otevřeného přijetí, pomoci a podpory. Jak jsem vždy pocítila na svém těle i duši po návštěvě u Vás, Vaše energetické působení je opravdu hojivé a uzdravující.

Také jsem se ale naučila chápat, že svoboda druhého je pro vás nedotknutelná. A co je moc důležité: cítím jednotu a soulad ve všech Vašich aktivitách. Děláte a říkáte totéž, jednoduše a srozumitelně, jasně a zřetelně, vytrvale, s vnitřní pokorou.

V Občasníku mě těší ještě jedna věc, a totiž smysl pro humor, který se projevuje ve Vašich odpovědích. Je jako sluneční paprsky, které prozařují a osvětlují temná místa a mlžné opary. Proto mám taky tak ráda dalajlámu (díky i za jeho uveřejněné poselství!).

Myslím, že právě on dává ten nejlepší příklad pro každého, kdo chce pokročit na cestě duchovního vývoje: žít svůj život jako službu ostatním. Aspoň já to tak vidím. Přeji pěkné radostné jaro, a díky za to, že jste! Lenka

- Z dopisu: ...Někdy jsem smutná, že si zaslouhujeme Vaši výtku, tak jak to bylo např. s brožurkou B. Kočího. Tak ráda bych se rozdělila o všechno, co duchovního dostávám, ale nemám to téměř komu nabídnout. Ve svém okolí se setkávám převážně jen s lhostejností a materialismem. Ale přesto se snažím a nevzdávám nic předem a ujišťuji vás, že plody vaší práce nepadají na skálu ani na cestu.

Dále bych chtěla upozornit na pozoruhodnou knihu především ty čtenáře, kteří mají, nebo si chtějí opatřit psa. Jmenuje se „**Pes to chápe jinak**“ (John Fischer). Svým obsahem umožní pochopit duši psa, jeho myšlení, projevy, pravidla ve smečce aj. Kniha je prodchnuta láskou ke zvířatům a na jednoduchých pravidlech je ukázáno, jak se dá vycvičit i velmi zatvrzelý pes. Vyšla v r. 1997 a bohužel je již rozebrána. Lze ji však vypůjčit v knihovně. Jsem za tuto knihu vděčná také proto, že mohu nyní na našich dvou psech napravit chyby, kterých jsme se dopouštěli s manželem při výcviku a soužití s naším prvním psem. Žili jsme v domnění, že je pes stále neposlušný a je třeba ho trestat. Nyní s odstupem času vidím, že pes byl vzorně poslušný a že jeho domnělá neposlušnost spočívala jen v neporozumění jeho psích projevů.

O homeopatii se v České republice hodně mluví, ale málo o ní člověk ví. Jeho informace jsou věsměs jen takové, že je to jeden ze směrů „alternativní“ medicíny a že spousta lékařů proti ní brojí, neboť urgují tím, že pokud se v homeopatické pilulce nenajde ani stopa chemicky dokazatelné látky, „je jasné, že to nemůže pomoci“. Je to škoda, protože v řadě vyspělých států světa je homeopatie vědecky uznávanou léčebnou metodou. Proto jsme rádi, že můžeme otisknout následující článek, navíc z pera úspěšné lékařky. Redakce Agape

- **Homeopatie** je léčebná metoda, jejímž zakladatelem je Dr. Samuel Hahneman (1755 - 1843).

Homeopatie je založena na zákonu „podobné léčí podobné“. To znamená, že lék, který má schopnost vyvolat určité příznaky i u zdravého člověka, vyléčí nemoc s podobnými projevy. Např. Belladonna - vyrobená z Rulíku zlomocného - může vyvolat u zdravého jedince tyto příznaky - zrudnutí v obličeji, bušení srdce, pocity hrozby a nebezpečí, pulsující bolesti - a velmi často se podává jako akutní lék při hořčičných stavech se zarudnutím v obličeji, bušením srdce a třeba pocity strachu a ohrožení.

Léky se připravují speciálním způsobem pomocí ředění a dynamizace z rostlin, minerálů, kovů, živočichů, lidských tkání, ale i kávy, čokolády.

Každý lék má svůj jedinečný obraz - který zahrnuje jak symptomy fyzické, emocionální tak i mentální. Jednotlivé léky jsou popsány v knize s názvem Materia Medica.

Princip - homeopatický lék neobsahuje žádnou chemicky definovatelnou účinnou látku. Jeho chemické složení je nejčastěji glukosa (hroznový cukr). Léčivý účinek homeopatie je založen na zcela jiném principu, než je u tzv. alopatických léků - to jest léků, které

využívá západní medicína, jejichž hlavním účinkem je potlačení příznaků. Na bolesti hlavy se dávají léky proti bolesti, které ji potlačí, ale ne vždy vyléčí. Po odeznění účinku léku bolest opět nastoupí, do té doby, dokud není odstraněna příčina.

Homeopatikum obsahuje jako „účinnou látku“ informaci, která má formu energie. Tato energie uvolní z našeho podvědomí potřebnou informaci důležitou pro naše tělo k zahájení léčebného procesu. Uvolněná informace z podvědomí se dostane do vědomé části naší mysli, kde máme možnost si uvědomit náš již nevyhovující postoj, názor, myšlenku, vzorec chování. Pomůže nám vidět situaci z jiného úhlu pohledu, tím že je celkově tělu dodána energie, nacházíme jiná a nová řešení, která jsme doposud neviděli a změnou nevhodného postoje, názoru, myšlenky, emoce, přístupu k životním situacím se začínáme uzdravovat.

Homeopatická léčba je určena lidem, kteří jsou ochotni připustit, že každá nemoc na fyzickém těle má svou duchovní příčinu, tj. - nemoc nevzniká náhodou, ale jako řetězení nesprávně pochopených životních situací (lekci), které může být i generační.

Homeopatické směry - existují různé přístupy k homeopatické léčbě, rovněž jsou i různé školy.

Někteří homeopaté využívají k léčbě několik různých homeopatik naráz, aby pokryli co nejširší spektrum příznaků, léky pacienti užívají až několikrát denně a ve velkém množství - např. po 2 -3 hodinách 5 kuliček. Dále se setkáváme s pacienty, a tento přístup se poslední dobou množí, kteří podstoupili léčbu, kterou jim terapeut vykval kyvadlem.

Nemáme s tímto přístupem dobrou zkušenost, zvláště pokud pacient užívá takto homeopatika delší dobu, může u něj nastat zhoršení jak psychického, tak fyzického stavu. Jak jsem již uvedla, každé homeopatikum uvolní informaci z našeho podvědomí (která může mít podobu např. strachu) a pokud se uvolní několik nezpracovaných např. strachů naráz, může se náš stav zhoršit. Zažily jsme u jedné klientky, která byla takto léčena, že došlo až k akutnímu psychiatrickému stavu s nutností hospitalizace.

Z našich letitých zkušeností pracujeme s konstituční homeopatií - což je lék vybíraný podle totality symptomů - mentálních, emočních i fyzických. Lékař zde pracuje s homeopatickým programem či knihou, kdy ke každému symptomu jsou přiřazeny určité léky a na základě analýzy, tzv. repertorizace, je vybrán lék, který je pro daného pacienta nevhodnější, to znamená že jeho charakteristika se nejvíce přibližuje příznakům (emocionálním, mentálním i fyzickým), které nám pacient uvedl. Konstituční lék by měl pokrýt celý život pacienta. Ne vždy však je konstituční lék pro pacienta vhodný a nebo ne vždy na prvním setkání jsme schopni konstituční lék určit z důvodů uzavřenosti pacienta. Další metodou je tzv. léčba po vrstvách. Představme si pacienta jako cibuli. Střed cibule je konstituční lék, je to jádro problému. Ale okolo tohoto jádra, je spousta dalších vrstev, které vznikly během pacientova života a každá tato vrstva obsahuje určité informace a nezpracované situace. Někdy tedy postupujeme po vrstvách a na každou vrstvu podáváme homeopatikum, které s danou vrstvou nejvíce rezonuje, to znamená je tam opět největší podobnost příznaků. Tyto léky jsou popsány jako následující po sobě, kdy většinou můžeme vysledovat i opakující se problémy v rodové linii. Po zpracování a pochopení situací v dané vrstvě, je možno homeopatikum změnit. To však může trvat několik měsíců až let.

Existují rovněž homeopatika na akutní stavy, které jsou velmi dobré a účinné, podávají se však krátkou dobu v nízké potenci. Např. po úmrtí blízkého člověka je vhodná Ignatie, na šok je vhodné Aconitum. Homeopatika na akutní stavy jsou však jen lékem úlevovým a nikdy by neměla chybět odborná lékařská pomoc.

Potence - existují různé potence homeopatických léků, které souvisí s ředěním daného léku, v lékárnách jsou běžné potence 5 CH, 9 CH, 15 CH a 30 CH, se kterými si běžně vystačíme v začátcích léčby.

Nízké potence jsou rovněž vhodné, pokud užíváme homeopatika jako symptomatickou léčbu např. na kinezozy Cocculinum, růst zoubků u dětí Chamomilla. Tyto léky užíváme rovněž krátkodobě.

S vyššími potencemi 200 CH a výše, L, M (tisícové a milionové potence) je nutné pracovat jen pod vedením homeopata, který umí velmi dobře pracovat s duchovními příčinami onemocnění a je rovněž velmi dobrým a zkušeným psychoterapeutem. Tyto vysoké potence se nedávají nikdy na začátku léčby.

Na závěr bych chtěla říci, že léčba homeopatická je léčba dlouhodobá. Závisí na délce trvání nemoci. Pokud naše choroba vznikala několik let, desetiletí a někdy sahá i do minulých generací, nemůžeme očekávat uzdravení během chvíle. Pokud se choroba řetězí již po generace - nemusí dojít k jejímu úplnému vyléčení během života, ale může dojít k jejímu zlepšení a např. zastavení řetězení na další generaci. V průměru homeopatická léčba trvá zhruba 5 let.

Upozornění: Během homeopatické léčby není vhodné si samovolně vysazovat alopatické léky, i když dojde ke zlepšení příznaků. Zvláště u chorob dlouhodobých a závažných (srdeční a cévní choroby, cukrovka, nádorová onemocnění, vysoký krevní tlak, psychiatrické choroby aj). Vždy je nutná konzultace lékaře, který léky nasadil, nebo jiného lékaře specialisty v daném oboru. Není vhodné vysazovat si léky ani na doporučení homeopata, který není zároveň lékařem. Pro úspěšnou léčbu je velmi důležitá spolupráce mezi pacientem, homeopatem a lékařem.

Největší zásluhu na vyléčení má však pacient sám, protože on jediný může měnit. A změna je cesta k uzdravení. MUDr. Hana Pitínová

• Vážení v Agape, z celého srdce Vás zdravím. Rozhodla jsme se Vám napsat kousek svého příběhu odehrávajícího se během posledních pěti let. Neměla jsem to v úmyslu, ale trošku mě k tomu vyprovokovaly, tedy pozitivně vyprovokovaly, příspěvky paní Petry v posledním i předposledním Občasníku. Ani nevím kde začít, protože jen těch pět let by vydalo na knížku. Snad nevádí, že se trošku rozeptám, ale je to třeba, aby byly jasnější souvislosti.

Vědomě duchovně hledající jsem asi 12 let. Když se mi v roce 2002 narodil syn, měla jsem pocit, že nemůže být nic krásnějšího, a taky nemůže. Bylo to pro mě to nejhodnější miminko na světě. A protože hodně spinkal, tak mi tím umožňoval přečíst spoustu duchovních knížek, meditovat a v době jednoho roku mi bylo boží milostí dovoleno zažít spoustu duchovních zážitků. V uvědoměních mi přicházely souvislosti různých trápení z minula a občas se ta mozaika poskládala tak, že jsem si myslela, že se blaženou vděčností za ta poznání upláču. V té době jsem četla knížku Lásky mezi mužem a ženou ... a Svátý grál a energie života a neměla jsem o ničem pochyb. S manželem jsme oba hledající, a tak jsem viděla souvislosti i v našem manželství jako duchovní naději. Že když dojdeme do stavu dokonalé lásky mezi mužem a ženou, staneme se dokonalými rodiči, tak to je cíl. Všechno nasvědčovalo tomu, že tam s pořádným úsilím dojdeme brzy. A tak přišly chvíle, kdy jsem se občas zlobila na manžela, že se nemodlí tak často jako já a že se nesnaží s takovou vervou jako já. Ale odbyla jsem to slovy, že on má svůj čas, ale přesto mi to vadilo.

Pak přišlo další mé zlobení, zlobila jsem se na lidi, kteří sekali trávu zrovna, když mi spinkal syn, další den jsem se zase zlobila, že pořád někdo vrtá, zrovna když ho uspávám a říkala jsem si: „to snad není pravda, co v těch letech pořád ty lidi kutěj“, a já o sobě si

myslíci duchovní člověk si říká: „Nemohou se spokojit s tím, co mají?“. A ten kravál venku, pořád někdo troubí a bouchá, a říkála jsem si, jaký klid by byl někde jinde. Pak jsem se zase zlobila, když jsem šla se synkem na procházku a na každém metru bobek a někdy i pořádný boban od pejska. A nadávala jsem pro sebe i nahlas ne na psy, ale na páníčky. A tak to šlo nějaký čas do kolečka. Je třeba dodat, že celé toto období jsem meditovala, četla a myslela si, jak krásný duchovní člověk ze mě roste, když ten hněv je spravedlivý, protože oni to dělají špatně a já mám pravdu. Já přeci chci dokonalý život pro svou rodinu.

Vlastně jsem ztrácela tím zlobením spoustu energie, ale hlavně, že jsem měla stále pravdu. Až mi jednou manžel povídá: „Ty miláčku, uvědomuješ si, že pořád na něco nadáváš, pořád se ti něco nelíbí a jsi pořád nespokojená?“ A já na to povídám: „Copak ty nevidíš, že je to tak, jak říkám?“ A on na to: „No vidím, ale tak to prostě je. Teď se stěhovat nemůžeme, tak zkus ty věci, kvůli kterým se zlobíš, přijmout a povznést se nad ně.“ Ale já zabeđená hlava jsem si stále říkala, ne ne ne, to musíme změnit, protože chci tu dokonalost, o níž se píše v knížce. Děti vychovávat v tichu, klidu, daleko od ruchu a negativních vlivů města atd. Postupem času jsem se s tím smířila, ale jen tak, jako že musím, protože stejně nic jiného nezbyvalo. Kdyby mi v té době někdo řekl, že mi zbývá přece jen ještě něco, a to postavit se k tomu všemu jako opravdový duchovní člověk a pochopit ty lidi ze srdce a přijmout ty věci jinak, tak bych ho asi poslala o dům dál a možná ještě o kousek dál. Protože já jsem přece všechno myslela dobře a hotovo. Musela přijít do mého života jistá smrt, která mě donutila podívat se na to celé jinak. Má duchovní pýcha a mé sobectví už bylo v té době určitě nutné srazit, Bůh mi byl milostiv a stalo se následující.

Byla jsem stále šťastná ve svém „poznání“, otěhotněla jsem podruhé a moc jsem se těšila. V roce 2005 se narodila zdravá a krásná holčička. V době těhotenství jsem se začala zase zlobit. Zase na stejné věci, a o to víc jsem začala mít strach, jestli to zvládnu. Já sama jsem jedináček. Začala jsem se bát toho, abych měla obě děti stejně ráda. Když jsem syna kojila dva roky, tak jsem chtěla dceru také tak kojit a aby měla na spaní alespoň takový klid, jako měl syn. Pak se dceruška narodila. V té době už bylo bujení hormonů na velmi vysokých úrovních. A zase jsem se zlobila na syna, že nenechá dceru spát a že neumí být potichu a zlobila jsem se i na sebe, že se zlobím na syna a plácala jsem se v hrozných pocitech viny, že se po dokonalé matce a manželce země slehla a že všechno dělám špatně.

Když bylo dceři 3 měsíce, přepadl mě extrémní strach způsobený hormony, ale nejen jimi. O strachách a co se dělo v té době v mě mysli nebudu psát, bylo to pro mě bolestné utrpení. Víím, že vše má svojí příčinu, a tak jsem chtěla najít i tu příčinu toho co se děje. Máme známou léčitelku, která je nám velkou pomocí a automatickou kresbou zjistila toto hormonální bujení, ale k tomu mi také řekla, že tam je nějaká příčina z minulosti, a také se jí ukázalo, že procházím temnou nocí duše. V tom zmatku jsem volala i paní Dr. Brzobohatě a řekla jí o mé situaci, musím podotknout, že ten den jsem prožívala takový strach, že jsem i myslela, že umřu. Poradila mi, abych vyhledala odbornou pomoc a pak se teprve zabývala příčinami, slíbila, že se za mne pomodlí, protože cítila na tu dálku, v jaké jsem situaci. Bylo to asi jediné, co jsem v tom strachu a beznaději mohla udělat. Víte co bylo zvláštní. Říkala jsem si, já teď skočím ke cvokaři, aby mi dal nějaké prášky, abych se uklidnila, ale to mě neuklidnilo tolik, jako to, že jsem věděla, že se za mě Dr. Brzobohatá modlí a že to určitě pomůže. Jedinou obavou jsem měla z toho, že budu muset přestat kojit, a to mě mučilo. Protože to přece dokonalá matka neudělá.

Měla jsem štěstí v neštěstí, narazila jsem na psychiatricku, která mi řekla, že jsem úplně v pořádku, jen mám trochu starostí navíc, a s mateřským úsměvem mi řekla, tady máte kapičky a kojte dál. Pokorně jsem za ni poděkovala a říkála jsem si, že ta mi spadla ze samého nebe. Odcházela jsem spokojená, že můžu kojit. Vnitřní krize přetrvávala, ale i tak jsem byla spokojená. Později jsem se dozvěděla, že této paní doktorce není duchovno cizí. Byla jsem u ní jen jednou. V té době jsme koupili zahrádku, a přesto, že můj vnitřní stav byl stále poblázněný, těšila jsem se. Ale díky mé šťouravé povaze jsem si nedávala pokoj, a tak jsem si říkala proč? Vždyť ne každá žena matka tím prochází takhle silně a pořád ty pocety viny a na knížku Lásky mezi mužem a ženou ... jsem se nemohla v této době ani podívat. K tomu všemu jsem pochybovala o sobě a Bohu, o mé lásce k dětem o mé lásce k manželovi no prostě o všem. To nebylo v pořádku. Po týdnech jsem nabrala trochu síly a vrhla jsem se po příčinách. Bylo toho moc, strach z odpovědnosti zajisté bez pochyb, ale co s tím, hloubala jsem. Občas se mi z Boží milosti ukázala nějaká odpověď a souvislost s mým dětstvím, s tatínkem posedlým dokonalostí, samozřejmě s maminkou a dominantní babičkou, která hodně ovlivňovala můj život od dětství a roky se mi nepodařilo vyřešit vztah s ní, a tak jsem rozpouštěla a hrabala se a odpouštěla. A jak už to bývá jako na houpačce. Celý tento těžce popsatelný proces mi umožnil hluboký stav pokory a pochopení. A všechno mi to jen pomohlo. Boj s tím, touha po poznání a příčinách a samozřejmě milost Boží mi pomohly zesílit na potřebné úrovni. Tady dodávám, že spoustu síly mi v tomto období dodávala knížka od Karla Funka - Epopej Mariánství. Díky analýzám z Agape jsem měla možnost vidět smysl a veliký pokrok. Nechávám si analýzu dělat každý rok a největší pokrok nebyl v dobách blažených stavů, ale právě v těch krizových bolestných situacích. Myslela jsem si, že klesám a že jsem špatná a horší, ale analýza ukázala překvapivý opak.

Pochopila jsem, že člověk neroste jen když se nemoc objeví v těle fyzickém, ale i při problémech psychických. Každý má svou školu. Díky tomu všemu co se mi dělo byly objasněny některé mé pochyby ve víře, vztahy s nejbližšími a spousta dalších otázek. Díky tomu jsem se dostala ke kineziologii a Bachovým esencím. Přesto že se občas něco vrací a stále se nevyčistilo vše zcela, protože je toho ještě mnoho co se musím naučit, jsem za toto těžké období ze srdce vděčná. Vše bylo správné a vše je dobré. Vše potřebuje čas a tak se ještě teď po dvou letech občas plácám ale už se tak nezlobím. Jak málo jsem dodržovala „miluj bližního svého jako sebe samého“. Můj manžel mi byl obrovskou oporou. Mohla jsem mu říct úplně všechno i ten zmatek, který jsem měla v hlavě a on mi hodiny a hodiny trpělivě naslouchal. Také děti mi jsou velkými učiteli, protože jsem si uvědomila, že při prvním dítěti mi bylo umožněno Boží vůlí duchovně růst a získávat duchovní vědomosti velmi rychle. Důkazem mi byly analýzy. Velký problém byl ve mě protože jsem zdaleka nežila to co jsem věděla, že by to tak mělo být a co jsem hlásala. Při druhém dítěti nastal proces učení zapojení duchovního do života na zemi, mezi lidmi a najít rovnováhu. Když se zamyslím dnes tak vím, že vlastně nic nevím. Kam se poděly mé „pravdy“?! Názor ano, ale každý jsme jinde každý žije svou pravdu podle svého přesvědčení a to je třeba tolerovat.

Ráda bych se nyní vrátila k pejskům a zahrádkám. Dnes když jdu s dětmi na procházku, tak při té spoustě hovinek se už ani tolik nezlobím, protože tím stejně nikomu nepomůžu, spíš naopak. Leckdy sice něco řeknu, ale cítím se přitom jinak než dřív. Když jdu kolem zahrádky, ze které na mě vybafe hafan a vzbudí mi spící dceru a vyleká vedle mě jdoucího syna, tak se sice zlobím, ale tak nějak se to snažím otočit a pochopit. A to, proč mají lidé na zahrádkách pejsky a jak se k nim chovají, to si soudit nedovolím, protože to nevím a jejich příběhy a životy neznám. Ještě bych ráda zmínila příběh z minulého léta. Byli jsme na zahrádce a trávu sekal nejdřív jeden soused, pak druhý, a já jsem cítila, jak začínám jaksi bublat, a pak si říkám „nech toho, chtějí to mít hezký, protože se jim to tak líbí, vždyť to mají za chvíli hotové“, bylo po bublání a mě bylo dobře. Druhý den, nádherna, sluníčko svítí, ptáčci zpívají, děti si hrály na pisku a já se hrabu v záhoně, a tu najednou jeden soused pustil rádio na plné pecky. Můj adrenalin stoupá a víc než kdy jindy, a tak si říkám Pane Bože, co mám dělat, aby mě to tak neštvalo. Co se to ve mně probouzí, už se nechci tolik zlobit. V ten moment jsem si vzpomněla, jak se v 18

letech opaluju u babičky na zahradě a mám velmi nahlas puštěné rádio. Tenkrát mě ani nenapadlo, že by to mohlo někomu vadit. Tak jsem se v duchu omluvila, adrenalin mi sjel někam k nule a v tu chvíli vypnul soused rádio.

Všechno prostě souvisí se vším, i my máme z nějakého důvodu sousedy, ať v paneláku nebo na zahradě, jaké máme. I když příčiny vždycky nevidíme, ale je jen zdání, že oni jsou horší než my, nebo že my to děláme líp. Řekla bych, každý jak umí. Při troše tolerance nám to nebude tak vadit. Tak to je asi tak vše. Nemám vůbec v úmyslu ukazovat, jak jsem pokročila, vzhledem k tomu, co se mi občas děje, jsem ještě daleko od pravdy. Ale snad jsou ženy, které mají podobné nebo jiné hormonální harašení. Tak jen jsem tím chtěla říct, aby se toho nebály, i když to tak nevypadá. Je to výzva života, a vzhledem k tomu, že to souvisí se ženstvím a mateřstvím, tak když se to snažíme srovnat nejen utišujícími léky, ale pochopit proč, tak budeme k té dokonalosti zase o krůček blíží.

Tímto se omlouvám panu Staňkovi a paní Brzobohaté, že jsem se na jejich knížku zlobila. Teď vím alespoň z mého uvědomění, že není správné chtít dosáhnout dokonalosti hned a vše najednou, ale mít snahu a touhu k ní směřovat. A hlavně musíme směřovat k dokonalosti naší, a ne naší domnělou pravdou ukazovat druhým, jak by měli být oni dokonalí. Pán Bůh už nám ukáže, kudy naše cesta vede a co je třeba rozpustit.

Právě knížka Lásky mezi mužem a ženou ... byla celou tu dobu hnacím motorem mé touhy po poznání, i když jsem jí tak vždycky nevnímala. Děkuji. No tak teď už by to bylo na brožurku. Omlouvám se, že je to tak dlouhé, ale jedno bez druhého by ztratilo smysl. I tak už jsem vynechala spoustu věcí, které jsou, chtěla napsat, ale to už bych asi rozepisovala každý den zvlášť a za necelých pět let by to byl asi dlouhý dopis.

Ale přece jen jsem se ještě chtěla zmínit o někom z předposledního Občasníku. Jedná se o pana XY, který si dopisoval s paní Brzobohatou. Bylo to docela husté. Ego pana XY neuneslo absolutně informaci z analýzy. Pravděpodobně očekával, že mu namalujete velikost ducha, kterou nemá a kterou vlastně i sám v sobě popřel, protože jinak by jeho reakce nemohly být takové, jaké byly.

Vážená paní Brzobohatá, setkala jsem se s Vámi osobně jen jednou, ale ten příjemný klid, který jsem měla v duši, v srdci i v hlavě, když jsme od vás odjížděli, mi byl důkazem Vašeho čistého působení nebo spíše čistého vyzářování. Byla jsem v šoku, když jsem četla, že pan XY o vás napsal, že Vaše rady jsou jen plné ega a závisti. S tím nesouhlasím. To dokazuje, co jste řekla v jedné přednášce: „Jsem lidé pozemští.“ V tomto případě u pana XY dodávám, někdo míň, ale někdo víc.

Tak a nyní už se skutečně loučím s přáním Božího požehnání. S láskou Alenka P.

• Z dopisu: ... Co se týká Marcela Vaneka a jeho knížky „Nová cesta poznání“, tak vám a všem čtenářům Občasníku doporučuji si zajít na některou z jeho přednášek a hned uvidíte „Mistra Milarepu“ v pravém světle. Nestydí se používat hrubá slova (vulgarismy), a když jsem se ho konkrétně zeptal, co je to „duchovní vědomí lidstva“, tak byl strašně dotčený, kde chodím na takové nesmysly. Hned jsem mu vysvětlil, že ten nesmysl sám napsal ve své knize na závěr, načež se ke mně přidávali i mnozí z publika. „Mistr“ byl velice pobouřen, já jsem raději odešel a udělal si o něm ten sám úsudek jako vy. To jest, že si z něho dělají legraci z astrálu. Jan D.

Pozn.: Od dalšího z čtenářů Občasníku jsme se dozvěděli, že Vanek na svých přednáškách začíná vyzývat lidi, aby již nenásledovali Ježíše. Prý mu tuto informaci sám Ježíš sdělil a Vanek ji má lidstvu vyřídit. Myslím, že Vanekův pád nabírá na rychlosti a asi to bude hodně bolet... A. Červený

Reakce na minulý Občasník

Nejvíce reakcí bylo na článek „**Jen v náručí stvořitelově je bezpečno**“ (o škodlivosti plastových obalů). Z několika vybíráme dvě nejzajímavější:

• Vážený doktore Staňku, děkuji Vám velice za článek „Jen v náručí stvořitelově je bezpečno“ v posledním čísle Občasníku (2/07). Jde o informace pro mne zcela nové a netušené. Po jeho přečtení jsem se cítil značně beznadějně, jelikož mnohé potraviny nelze (v oblasti kde bydlím) sehnat v jiném obalu než plastovém. Proto mne velice potěšila bezprostředně následující reakce jedné čtenářky upozorňující na možnost částečné neutralizace pomocí duchovního působení (Vámi uvedený var nebo destilaci těžko budu aplikovat třeba na smetanu). Čtěl bych poprosit o vysvětlení několika věcí, které jsem v článku nepochopil:

Hned na následující straně (str. 12) citujete Ježíše: „Člověka neznečišťuje to, co do něj vchází, ale to, co z něj vychází.“ (1)

Ale článek o plstech je přece o tom, že nejen nevhodné potraviny, ale dokonce i obaly potravin mohou způsobit poruchy vedoucí k těžkým chorobám. Vypadá to jako protirečení. Není to náhodou tak, že ten Ježíšův výrok (1) vůbec není o jídle, ale pouze a jedině o tom, abychom vážili svá slova (a myšlenky a činy)?

S tím se pojí i další dva výroky, které si podle mne protirečí: „Čím jemnější a vyspělejší organismus, tím větší ovlivnění.“ (2)

„Duchovně čistého nemůže nic zamořit, může jíst vše.“ (3)

S tím si opravdu nevím rady, zdá se mi, že jen jedno z těchto tvrzení může platit. Chápu to správně, že z tvrzení (2) vyplývá, že na duchovního člověka působí plastové obaly mnohem zlobněji, než je zobrazeno na přiložených automatických kresbách?

Navíc z tvrzení (2) vyplývá, že materialisté nejsou plastovými obaly výrazněji postiženi, což je v rozporu s tímto tvrzením: „Jen lidé s intuicí, tj. duchovní, jsou schopni vyušit úskalí, tedy projdou sítí výběru.“ (4)

Nebo je to tak, že materialista má tak „zdevastované“ čakry, že plasty nemůžou jeho situaci výrazně zhoršit? Možná by pomohlo, kdyby dr. Brzobohatá kromě AK průměrného Čecha připojila i AK vlivu na skalního ateistu a na duchovního člověka (pro lepší představu rozptylu možného vlivu).

Pochopil jsem (doufám) detailní vysvětlení, jak díky paměti vody do ní mohou přecházet vibrace obalu. Nechápu ale, jak přecházejí do ostatních potravin. Mají snad paměť i jiné látky než voda? Nebo k tomu dochází přes vodu obsaženou v potravinách?

Teď mám nepříjemný pocit, že můj dopis působí spíš negativně. A přitom se mi článek a celý Občasník velmi líbí a je pro mne nesmírně zajímavý a inspirující. Chtěl bych se zeptal ještě na jednu věc. Myslel jsem si, že výzkum provádíte na základě snů-nesnů, jejich interpretace a AK. Ale v článku o plastech se zmiňujete o vypracovaném „pavědeckém“ průzkumu. Není mi jasné, co bych si pod tím mohl představit? Mohl byste prosím trochu popsat svoji metodiku? Neexistuje nějaký odborný časopis alternativní medicíny (ve smyslu odborných žurnálů tradiční vědy), kde by bylo možné takovéto výzkumy publikovat, aby nezapadly a aby k nim měli přístup i další osobnosti z oboru? Zdravím a děkuji, Antonín K.

Odpověď: „Člověka neznečišťuje to, co do něj vchází, ale to, co z něj vychází.“ (Ježíš.) - myšleno samozřejmě v duchovní rovině, tzn. že duši a ducha znečišťují jeho nesprávné činy, nikoliv snědená potrava. V rovině těla (hmoty) je to ale zrcadlově obrácené. Tělo znečišťuje to, co jej zanáší nepřírozenými komponenty, nikoliv to, co vylučuje. (I vibrace plastů.) Hmota tj. tělo je ovšem prostředníkem výkonu karmy, neboli trestu (nemoci), který je zdroj poučení pro ducha. Tak to probíhá tím způsobem, že kdo má vady na duši, škodliviny z potravy se mu jako vykonavatel karmy usazují v těle a vyvolají nemoc. Přitom děj je kvantifikován, neboli nároky Řádu jsou na různé vyspělé různě. (Malá chyba zedníka má jiný následek než chyba ministra.) Tím na jemně tj. vyspělé duše stejná chyba dopadá větší vahou. (Více se hromadí škodliviny v prostředí těla a rychle vyvolají nemoc jako karmický dopad.) A zdánlivý protiklad, že duchovně čistý může jíst vše a nic jej neznečistí, neboli nevyvolá nemoc? Ano, duchovní energie kompenzuje v rovině vitality hmotné negativní vlivy (chození po žhavém uhlí, zázraky), které v důsledku toho jsou z těla vyloučeny bez škody a nevyvolají nemoc. To opět potvrzuje Ježíšovo: „Usilujte nejprve o království nebeské (duchovní čistotu) a ostatní vám bude přidáno.“ (Tedy i zdraví ve škodlivých okolnostech - promořené potraviny.) Kdo je ale duchovně čistý, já tedy ne. Proto tedy títo nedokonalí mohou usilovat čistou výživou o zdraví, aby množství jedů bylo menší a nástup nemoci se oddálil. Toto usilování je v duchovní rovině vlastně pokáním a projevem pokory, (nedají si, co jim chutná, ale co je zdravé) a proto Řád na to „slyší“!!! Předcházíme tedy nemoci hlavně čistotou v duchu, ale také správnou dietou. (Vlastně nouzově.) Materialisté nejsou pro svou natvrdlost (chtěnou) postihováni, ale jen do času!!! V určitou dobu dojde ke zvratu a o to bude zpětný dopad tvrdší. Ti jemnější mají mezitím najít cestu, ukázat východisko ze situace, až krize propukne. Je to jejich duchovní vývoj, proto jsou na ně boží mlýny tvrdší již teď. Až to praskne hromadně, nebude materialistického a ateistického východiska. Kdo se těchto satanských teorií bude držet a neopraví se, skončí s nimi, protože nemají řešení. A žádné učené teorie nepomohou ani nic nenajdou.

Pokud se týče přechodu vibrací obalu do potravin, platí to skutečně jen pro vodu. U ostatních potravin působí charakter obalů skutečně jen přes vodu v nich obsaženou, která se s hmotou obalu dostane do kontaktu. Prakticky to pro duchovního člověka znamená maximálně omezit používání plastů jako schrán potravin a těla (oděvy). Zcela to ale v současné společnosti nelze. Pak nastupuje u něj ochrana duchovní. Kdo udělá maximum možného, u toho přistupuje neviditelná pomoc a může být klidný. J. Staněk

• ...Já si, milý pane Staňku, jako jogínsky ujetá nepřipadám. Otce nebeského beru jako autoritu a nedělám si z Něj sluhu. Požádala jsem Ho o to, aby dal, co si svým konáním zasloužím, že více nežádám. Prosím o pomoc v nelehké situaci a věřím, že mi přijde. Nemohu si totiž vzít na svá bedra tu věc, že dětem a svému dvanáct let kojícímu tělu budu dávat jen výrobky v dokonalém obalu, to jest pouhé tři druhy na našem trhu, které budu shánět po celém městě a ztratím tak celý svůj čas, který bych měla věnovat dětem. Také nemám právo dětem dovolit konzumovat pouze dva druhy jogurtů a ostatní jim zakazovat, protože jsou v plastu. Kde je Vámi zmiňovaná pestrost stravy? Cítila bych se vůči dětem a Otci provinile, že kvůli „snažení se ohledně obalů“ dělám daleko závažnější chybu ve skladbě potravy. Vy můžete namítnout, že důležitější než hmotná je jemnohmotná vibrace, ano, ale přece i potraviny nesou jemnohmotnou vibraci, a to nejenom vibrací svého obalu. Biopotraviny jsou velmi chutné, hned je poznat rozdíl, a podle mne jsou i zdravé a jejich výrobci dělají dobrou práci (i když ne dokonalou) ve vztahu k trvale udržitelnému rozvoji, tak jim zájmem o jejich výrobky chci poděkovat a podpořit je. Pořád mi to přijde lepší, než podporovat výrobce jogurtů s pesticidy a antibiotiky z týraných krav s s bezohledností k životnímu prostředí, jen proto, že dávají jogurty do skleněného obalu. Co je to za mistra jogurtářského, fajnšmekra na sklo, který bere mléko od týraných chemicky zatížených krav? Dokonce kupuji i nebio potraviny, i když ne moc ráda, ale když nic jiného není? Otec nás zasadil do těchto podmínek a v těchto podmínkách se tedy máme učit přežít. Já opravdu nemohu za to, že se přestalo v obchodech balit do skla. Já jsem to nezpůsobila. Také třeba nemohu za to, že se děti plošně očkují i proti spalničkám, a musím s dětmi na očkování, a očekávám pomoc Otce. To je příliš pyšné? Ne, to je pradůvěra v Něho. Takže kvůli obalům se snažím jen doma a vybírám v obchodě dle uvážení ty nejméně škodlivé. Napsala jsem alespoň do časopisu Dtest, jestli by se nezaměřili na testování kvality potravinových obalů, aby byly pojmenovány ty nejhorší z nich. Petra

• Jak se žije psům II.

Patřím k lidem, kteří vyrostli na vesnici a odjakživa mi bylo společností vštěpováno, že ves je pro psi mazlíčky údajně ráj na zemi, proto také se za něj na vsi nemusí tolik platit. Ve městě jsou poplatky mnohem vyšší, neboť pes ve městě je chudák. Po přestěhování na nějaký čas do města jsem ale zjistil, že je to poněkud jinak. Ve svém zamyšlení nemohu opomenout zodpovědnost nebo nezodpovědnost majitelů psů, týkající se odlížení výkalů. Zatímco na vesnici se mi nestalo, že bych po své procházce po návsi přinesl domů nečekaný úlovek na botě, ve městě nenechala na sebe tato situace dlouho čekat. A pak jsem si všiml: speciální sáčky u odpadkových košů, městský strážník kárající jednoho z těch nezodpovědných, pracovník technických služeb vynášející koš a jiný starající se o čistotu cesty.

..., aha, nestojí náhodou toto všechno o něco víc než hovínko na dvoře nebo hrozené přes plot na pole? Nicméně zaměřím se také na kvalitu života psích přátel člověka. Myslel jsem, že když už má pejsek životem v bytě omezen pobyt venku, je alespoň hýčkán pravidelnými procházkami, kde má kontakt s psími kamarády a dostatečně se vyběhá na určených prostranstvích a doma pak tráví čas po boku svého pánička. To by mi připadalo jako psí ráj. Bohužel můj poznatek je malinko odlišný. Venku jsem viděl pobíhat psy na prostranstvích, která k tomu nebyla zrovna určena a následně pak křik a strach v očích stařenky, ke které se žene jeden z domácích mazlíčků, postavší se na zadní větší než ona; psi „kamarády“, jejichž majitelé je sotva drželi na vodičkách, aby tak zabránili doslova prolítí krve; viděl jsem muže v zimním ránu, oblečeného pouze do domácího oděvu překrytého bundou, jak schoulený s rukama v kapsách a s cigaretou v ústech jakoby říkal svému pejskovi „tak už dělej sakra, nevidíš jaká je mi zima“; viděl jsem pár, hádající se o to kdo že je zrovna na řadě

a malého kluka otráveného z toho, že zrovna teď, když v televizi běží jeho oblíbený pořad. A to nemluvě o tom, že takový pejsek je celý den doma sám, odkázaný na pár metrů čtverečních bytu s polštářem v rohu chodby a čeká až pán přijde z práce, vyvenčí ho a pustí ho k sobě na gauč k televizi. A tak to jde celý týden, celý měsíc a celý rok, nikdo jim neumožní ani štěkat, protože takový rozzlobený soused po noční Jak do toho zapadá psí duše? Špatně!

My rovněž nejsme dokonalí majitelé psa. Cítím k našemu pejskovi velký dluh a vážím si jeho věrnosti, i přestože nemám moc času, abych se mu mohl plně věnovat. Ale bude vždycky venku, s výběhem po celém velkém dvoře, protože je mi ho líto dát dovnitř. Vždyť by už nebyl hlídačem a pánem celého pozemku, tak čím by vlastně byl? Ze správného hlídačského psa by byl obyčejný, znužený a opuštěný, zkrátka městský pes. A tak se smíchem (to když třeba vidíme ve městě pejška v růžových šatečkách) říkáme, že jsme venkovští burani.

P.S. Zdravím tímto autorku původního článku a omlouvám se, že jsem takto zneužil jeho kostru pro napsání mého. Můj článek je nadenšený, jednostranný a neobjektivní, vím to, ale myslím, že je to způsob jak ukázat, že i ten první byl dle mého názoru takový. Myslím, že jejich pořadí by bylo zaměnitelné. Doufám, že autorka omluví mou drzost. S pozdravem Pavel Ch.

• Vážení a milí, v lednovém Občasníku mě potěšil příspěvek paní Petry. Těším se spolu s ní na jejich louku „plevelnici“. S nostalgii vzpomínám na louky mého mládí, kdy tráva byla po pás a v ní vonělo stero bylinek a bzučelo tisícero hmyzušek, v obilí kvetly chrpy, stračky a vlčí máky.

Já mám malou zahrádku (kolem 3 arů) a chtěla bych v ní mít všechno možné včetně ptáků, žab, ježků i tolerantních koček. Osvědčil se mi malý koutek, který nechávám „divoký“. Pouze odstraňuji semena plevelů. Každé jaro se těším, co v této divočině naleznou: spoustu rostlinek i květin ze semen přinesených nevim odkud. Ty vzácnější si přesadím do zahrádky a s ostatními se chodím těšit celý rok. V hromádce klestí tam mají své úkryty i různí živočichové, kteří tam mají potřebný klid. Důležité je i napajedlo! V létě je v kulturní krajině velké sucho. Rybníčky a mokřiny byly vysušeny a na asfaltových cestách nejsou koleje plné vody, ze kterých by se mohli ptáci i včelky napít.

• **Velká Invokace a Transmisní meditace.** Doplnění informací k recenzi knihy **Benjamina Creme „Transmise. Meditace pro Nový věk“** p. Staňka v minulém Občasníku.

Po přečtení úvahy k článku Transmisní meditace bych ráda doplnila své mnohaleté zkušenosti s Velkou Invokací a Transmisními meditacemi. Přestože nemohu souhlasit s názorem p. Staňka na Transmisní meditace coby kolektivní hypnózu, velmi si ho vážím. Jeho obohacující informace mi během mého vývoje pomáhaly a vím, že je tvrdým a nesmlouvavým bojovníkem s pouze materiálním uchopením života. Nutno však podotknout, že lidé jsou na různých stupních vývoje, a tím je rozhodně neomlouvám, jen o to více obdivuji Božskou prozřetelnost a její neskonalou trpělivost, moudrost a lásku k lidstvu.

Již před lety jsme upozorňovali na nevhodnost praktikování této metody pro ty, kteří nemají v harmonii čakerní systém. Důvodem byly obtíže, které se po transmisních meditacích množily. Byl tedy přidán postup, se kterým se někteří z nás setkali na esoterním festivalu před dvěma lety, že čakerní systém bude trvale zharmonizován jedním z vedení skupiny. Ráda bych podotkla, že z mé zkušenosti není možné zharmonizovat natrvalo čakerní systém, který obsahuje mnoho informací, které jsou ve stálém pohybu, a tyto informace pak vytvářejí kvalitu života každého jedince. Nehledě ke karmickým dispozicím, které pracují s čakerním systémem. Dále pak, mimo jiné, ovlivňuje stav tohoto systému emocionální tělo, které má v současném lidstvu rychlé a silné reakce, což též vyvolává pohyb informací a energií skrze tento systém. To celé uzavírá mentální tělo, jehož kvalita je ovlivňována naším myšlením, které je buď tvořivé nebo destruktivní. Proto se k tomuto návodu nemůžeme připojit.

Člověk může svůj čakerní systém zharmonizovat jedině dlouhodobou prací na kultivaci osobnosti. Nejsou žádné jiné možnosti, a v dnešní době se stále více objevují různé metody, které udělají nějaké techniky, a z člověka se stane anděl. Ten pak má takové možnosti, že druhé povznášá do vysokých rovin bytí. Zda se tam člověk udrží a zda nepadne z větší výšky na pozadí, to už je další věc. No a co s dobou plnou zmatků, ve které se při pádu potkává? O tom už se bohužel nemluví. Někteří končí i na psychiatrii. Musím zdůraznit, že jsou to metody zcestné a zavádějí člověka pouze k žití ve spodních čarkách, posilováním osobnosti, které dávají nesmírnou a někdy i vesmírnou důležitost. Je smutné, že většina z těchto terapeutů je přesvědčena, že pro lidi dělají dobro. Není možné zamávat kyvadlem a odstranit rodové a rodinné dispozice, udělit díkš, změnit karmu z tohoto života nebo minulých životů, vyměnit duši, atd. Není možné si odpustky koupit vykoupení. To už tu jednou bylo, a je třeba si uvědomit, že jedině důslednou a dlouhodobou prací může člověk zkultivovat svou osobnost a vytvořit tak harmonii ve třech tělech, fyzickém, emocionálním a mentálním, a tím nastoupit na cestu duchovního člověka. Protože duchovní člověk je člověk, který pracuje ve třech rovinách s příčinou a důsledkem svého karmického zatížení. Většina těch, kdo si v dnešní době říkají duchovní lidé, jsou lidé, hledající tu svou pravou cestu ke změně.

Velká Invokace tedy pracuje v rámci zharmonizovaného čakerního systému a přináší lidstvu ústřední kvality, které před dvěma tisíci lety přinesl na naši Zemi Mistr Ježíš, který je jedním z těch, o kterých se ve Velké Invokaci pojednává. Není to tedy tak, jak zřejmě pan Staněk pochopil, že se jedná o mistry na pozemské úrovni (př. Mistři Reiki...). S Invokací máme léta opravdu velmi dobré zkušenosti a je styčným bodem naší cesty, kterou nám před dvěma tisíci lety ukázal Mistr Ježíš. Jak říká můj učitel, „nikdo nemůžeme být Ježíš Kristus, ale všichni ho můžeme následovat“. A k tomu jsem se rozhodla i já a žáci, kteří se mnou touto cestou jdou.

Ráda bych na závěr citovala A. Baileyovou, skrze kterou byla Velká Invokace lidstvu předána:

„Tato invokace či modlitba nepatří jen jednomu člověku nebo celé skupině, ale celému lidstvu. Její krása a síla tkví v jednoduchosti, s níž vyjadřuje některé ústřední pravdy, které všichni vnitřně a přirozeně přijímáme - pravdu o tom, že existuje základní inteligence, již neurčitě nazýváme Bohem, pravdu, že za veškerým vnějším zdáním, za vši motivační silou vesmíru je láska, pravdu, že na Zemi přišla veliká Individualita, již křesťané nazývají Kristem a která tuto lásku ztělesnila tak, abychom ji dokázali pochopit, pravdu, že láska i inteligence jsou výsledkem toho, čemu říkáme Boží vůle, a konečně i očividnou pravdu, že jedině prostřednictvím lidství se může uskutečňovat Boží plán.“ Jiřina L.

Otázky a odpovědi

Do této rubriky nám chodí relativně hodně dopisů, které však neotiskujeme úplně všechny. Občas nám totiž přichází dopisy, v nich jsou tak složité otázky, že na ně ani při nejlepší vůli nedokážeme odpovědět, nebo naopak by odpovědi na ně byly zajímavé jen pro tazatele. Omlouváme se proto těm dopisovatelům, jejichž dotazy zde nejsou uveřejněny a zodpovězeny nebo je to učiněno až s odstupem času.

• **Otázka: I. Milý pane Staňku, Váš názor na islám mě nutí pořád přemýšlet. Osobně jsem s islámskými ženami nehovořila, jen jsem četla různé knižní zpodobění apod. Já tam všude cítím zakotvenou silnou a rozhodující tělesnost v sexualitě. Vždyť samotný islám se svým mnohoženstvím je na světě proto, aby nezvládnutá tělesnost dostala řádné kontury a nepřerostla do rozkladu rodiny, kvůli vývoji dětí, myslím. Vy tvrdíte, že zahalením se jsou ženy chráněny před stresem, že nejsou dokonale krásné jako modelky a že se snaží zaujmout manžela svojí duší. A co orientální tanec a věhlasné starobylé orientální hmoty na epilaci chloupků celého těla? To je přece spíše snaha zaujmout hlavně tělem, mám takový dojem. Pokud nejsou v islámu schopni žité monogamie, možná se na ně v duchovní oblasti nepožaduje zatím tolik, nemají tak velkou zodpovědnost, a tudíž i tresty jsou menší nebo převedeny do budoucnosti. Tím si vysvětlují onu Vámi zmíněnou neexistenci prostatických problémů. U nás jsou určité mladé ženy, které, i když nechodí zahalené, přesto se přijímají takové, jaké jsou, a nějaké krasavice je nestresují, své tělo nezneužívají pro exhibici a muže se snaží zaujmout duší. A to svědčí o jejich duchovní vyspělosti, a dělají to dobrovolně, bez společenské nutnosti nosit hábit. Společenská nutnost nosit hábit podle mne k duchovnímu vývoji ženy nevede (tam by podle mne vedlo nenosit hábit a přijímat se bez zahalení).**

Podle mého dojmu společnost, aby byla duchovně vyvážená, by měla dávat rovnou příležitost k duchovnímu rozvoji obou pohlaví zároveň, a ne fyzicky unifíkovat vzhled jednoho pohlaví. A neexistence prostatických problémů za cenu nevyrovnanosti mezi pohlavími, není myslím úspěchem, ale jen Boží milostí a shovívavostí. To zahalování žen spadá myslím opět pod nucenou správu rodiny, aby nedošlo k jejímu rozkladu pod vlivem nezvládnuté sexuality mužů mimo rodinu (aby muže cizí ženy nelákaly).

Myslím to prostě asi tak, že pokud není žita plná duchovní sexualita muže a ženy, pak ani výchova dětí nedostane správnou plnou vibraci duchovní. Čímž si vysvětluji to, že islámští muži nemají problémy s prostatou, protože v rámci svých kulturních možností se o děti starají zodpovědně. Co když po mužích naší kultury je požadováno více, to jest duchovní sexualita a výchova dětí, a proto mají problémy, když toto nežijí? Není náhodou funkce prostaty související s „množstvím práce odvedené pro národ a stát“? („Pro-stata“?) Myšleno ve smyslu vyšším duchovním, konkrétně například vychovat z dítěte zdravou vyrovnanou individualitu, nikoliv řádového člena?

Mám totiž dojem, že hromadnou unifíkovací výchovou se dost komplikuje možnost jít duchovně vpřed i v rámci jednotlivce i v rámci národa. Kdyby byla základna duchovně smýšlejících silných individualit, jistě by vytvořily průrazný proud směrem nahoru, a tím pozvedly duchovní úroveň celé společnosti. Není zrovna toto nyní po našem národu požadováno? Správnou úlohu muže otce a dědečka si představuji především jako vědomě (nikoli nevědomě) pomocnou duchovnímu vývoji každému konkrétnímu svému dítěti či vnukovi. Není třeba dokonalosti, ale je třeba snahy, to jest hlavně vcítění a otevřená komunikace, nepovyšovat se nad dítě, udržovat láskyplný kontakt, nenutit svůj názor a vůli, při každé neznámé nové situaci dítěti poskytnout oporu a ukázat cestu, vytvořit zázemí, jistotu, nikoliv nyní běžně hromadně aplikované nucení do čehokoliv, co se rodiči či prarodiči zdá dobré, to jest vlastně podřezání větve, prolomení ledu pod duší dítěte, v zájmu aby se „otrkala do tohoto světa“ (to jest aby přišla o iluze). To podle mne vede pouze k tomu, že dítě zakřečované strachem čeká, co zas kde bude muset za ignorance rodičů, či naopak za jejich přísného dohledu horko těžko vykonat. Jak by dítě sevřené strachem mohlo jako silná individualita vystoupit, spojit se s duchovním impulsem jiných podobně duchovně smýšlejících lidí a společně tak prorazit cestu? Asi bude spíš v sobě i v dospělosti řešit podvědomý strach, bude jej odvádět jistou dobu nebo celý život od „práce na vinici“. Myslím, že Josef s Marií ponechali zcela na rozhodnutí Ježíše, kdy se odstavi od prsu, kdy odloží plenky, kdy se vzdálí od matky, kdy poprvé veřejně vystoupí apod. Kde to mají mladí lidé odkoukat, jakými mají být, než od svých rodičů a prarodičů? Je velká rezerva dnešní prarodičů, že neposkytují mladým rodinám moudrý vzor a duchovní zázemí (to jest odvádějí skutečnou hodnotu pro rodinu a tím pro národ).

A co teprve role ženy matky a podporující role ženy babičky, ty jsou úplně stěžejní, protože žena tvoří city svého muže, ona mu svým vyzářováním vlastně otevírá vnitřní svět dítěte. Tak bych řekla, že proto mají dědečkové problémy s prostatou a babičky klimakterické obtíže. Že duchovně selhávají, že se honí za svými zájmy, že zehrají na to, že „již stárnou“ a ztrácejí atraktivitu, místo toho, aby se radovali, že již na sebe mají více času, že mají více času na stáhnutí se do sebe sama (když děti už odešly do svých nových rodin a nemusí být obráceni do hmoty každodenního snažení se a snášení na hnízdo). Místo zklidnění a přijímání inspirace shora vidím u generace dnešních prarodičů spíše snahu zahlušit se prací a běháním za hmotným. Starší lidé jsou mentálně silní, a pokud se k výuce rutinně unifíkováné výchovy přidá i výsměch snažícím se mladým, že proč se s těmi dětmi tak piplají, tak to je špatné. To je vlastně výuka pomocí síly, pomocí přetřhání kontaktu s dětskou duší, tak jak potom mohou mladým předat své bolestné zkušenosti, jak potom mohou mladým pomoci v duchovním vývoji? Kontakt s dětskou duší se nesmí nechat přetřhnout, což se nyní běžně cíleně dělá (tím otrkáváním každodenní výchově už od novorozeneckého věku), protože dítě je pak samo v situacích, se kterými si neumí poradit. Mladí potom logicky necítí k rodičům a prarodičům žádný vnitřní živý vztah a mají tendenci odkládat je do starobinců, neboť si s nimi nevědí rady (nikdy neměli kontakt s jejich duší, jak by jim mohli rozumět v době krize - nemoci a stáří).

2. **Pane Staňku, ještě nechápu Vaše uvažování, když říkáte, že muži ztrátou sexuality hloupnou (neboli trotlovatí) a ženy moudří. S těmi muži a ztrátou potence tedy souhlasím, že pak trotlovatí. Ale u těch žen nějak nevím. Moudrost je určitě žádoucí vlastností, ale to by znamenalo, aby měla být moudrost mužů i žen, tak že u žen je žádoucí, aby sexualitu ztratily, a u mužů, aby byli stále aktivní. To je poněkud nerovnováha, dle mého uvažování (s kým a pro koho mají být ti moudří muži sexuálně aktivní, když by jejich moudré ženy měly mít sexualitu již odeznelou?).**

Podle mne spočívá moudrost ženy ne v tom, že jí odejde sexualita, ale že naopak pochopí v plně žité sexualitě, že si svou tělesnou krásu a sexualitu má chránit a schovávat výhradně pro svého muže. Že jiní muži nesmějí dostat na odív nic z jejího tělesného půvabu, že její krása mimo manželství musí vycházet z její duše. Že toto poznání je vlastně mezníkem mezi zralou a nezralou manželskou láskou (vlastně klíčové poznání). Proto mám dojem, že v islámu jsou ženy „násilně“ zahaleny, aby se nenabízely a současně nebyly okukovány, aby nedocházelo k mimomanželským interakcím. Ale jelikož ti muži tam potřebují nějaké ty interakce navíc, tak to tam je oficiálně odsouhlaseno mít víc žen. Víc žen, víc dětí, víc vykonané zodpovědnosti, také chvályhodné, ale ten pravý směr to není. Je to podle mne klid rodin za cenu

nerovnováhy pohlaví. Já myslím, že ženská krása je velmi důležitá, nemyslím krása těch divných modelek, ale krása ženské duše vyjevena skrz ženské tělo. Že je klíčem k mužskému podvědomí. Proto mi připadá daleko cennější, když manželský pár si se svojí ženskou krásou umí správně hospodařit i bez povinně předepsaného hábitu. Tím se přestane vysilovat „střílením mimo manželství“ a vznikne jí prostor pro děti, dostane pro ně i víc vitální i jemné síly shora než žena islámská, která nežije v zralé lásce.

Podle mne je v sexualitě stěžejní právě až období po přechodu, hlavně u ženy, protože při starosti o děti, do toho antikoncepce, v situaci, kdy je všechno konání uzpůsobeno na děti, dále kojení a erotiku blokující hormonální nastavení těla, dále trvalá dlouhodobá časová nemožnost a vyčerpání, když se i několikrát v noci, duchovní výchova malých a dospívajících vlastním vzorem a s vysokým nasazením - že prostě k rozvoji duchovnosti sexuality při této zátěži nemůže dojít. Jediná spolehlivá neškodlivá vratná antikoncepce je prezervativ, který ovšem zvláště ženě může vzít veškerý erotický prožitek. Není tedy v plodném věku vůbec plně uvolnění, a v prohloubení a žití lásky je možnost udělat leda tak první krůčky. Tak kdy tedy má dojít k největšímu rozvoji žité lásky, který je tak žádoucí pro duchovní vývoj? Po přechodu ženy mi to připadá ideální. Ztrátu sexualitu za účelem zmuodření bych viděla jako žádoucí u kroutících se modes robes exhibicionistek, nikoli u duchovně žijících žen - těm přece žitá láska moudrost jen a jen prohloubí, myslím.

A starší lidé tak mohou dodávat záři do duší mladým, najít více sil a inspirace na jejich duchovní podporu. Tam je velká role prarodičů podle mne, cesta k moudrosti v rovnováze soužití obou pohlaví. Mně to přijde, že moje úvaha není úplně špatná. Je to teda takové určitě neuhlazené a kdovíjak to na sebe navazuje logicky, ale píšu to srdcem a není to pro mne vůbec jednoduché. Petra

Odpověď: ad 1: Milá Petro, pokusím se odpovědět na Vaše dopisy jen tak, že budu polemizovat s tím, s čím nesouhlasím. Já jsem s islámskými ženami také nehovořil a knižní hororové výpovědi o úpění v islámském světě na mne nedělají dojem, protože za nimi cítím potápku zejména v USA. Za peníze se tam úpí nebo jása o čemkoliv. Na mne nedělá dojem řeč dotyčné, ale oči a celkové vyzářování. A podle toho musím konstatovat, že islámky mají čistě ženské vyzářování osobnosti, které už je u nás v menšině. Z Vám známých je registrovi např. u Jany Brzobohaté. Drtivá většina Češek je již šmrncnutá feminizmem, Němky ještě více a o Američankách ani nemluvim, protože by to bylo nebezpečné. Je to taková moje vada, že jak u ženy cítím tu přikříženost mužatkovitostí (feminismus), tak to na mne působí jak červený hadr na býka. Proto celé psavské úsilí věnuji tomu, aby se tento nešvar u nás nešířil a naše ještě v Evropě nejšíkovnější děvčata nekazil. Odtud moje alergie na feministky. To je ale něco jiného než žitá rovnoprávnost v různosti, což považuji za ideál.

Orientální tanec, milá paní Petro, není snaha zaujmout tělem, ale vyzářováním jemné ženskosti pohybem, tj. právě duše. Na rozdíl od čančání se módními výkřiky od unisex módy po extravagance, které mi páchnou sexuálními extravagancemi. Tedy jako muži.

A epilace chloupků? To je přece z antiky, kdy bohyně se odlišovaly od smrtelnic bezchloupkovitostí! Chloupky na těle totiž signalizují příslušnou (podle umístění) orgánovou slabost, a také ji kompenzují jako antény, jak jsem již psal. Proto se pro udržení zdraví nemají depilovat. (Z tohoto pravidla se dá vyvodit, že všichni lidé jsou oproti bohům (ufounům) orgánově energeticky slabí na hlavu a pohlaví.)

Píšete, že pokud nejsou v islámu schopni žité monogamie, možná se na nich tak mnoho nepožaduje. Tu žitou monogamii vidíte snad u nás a nebo v křesťanství? Mám asi vadný zrak, protože já vidím žité pokrytectví. K žité monogamii nás zřejmě přivede až nový řád, rozhodně ne přístup k sexualitě u deformovaného křesťanství.

Nutnost nosit hábit sice k duchovnosti nevede, ale také od ní neodvádí, jako nákladné a exhibicionistické čančání západních žen. Neexistence prostatických problémů ovšem rovněž nevidím jako boží milost a shovívavost. Tato nastupuje výhradně po opravdovém a účinném pokání. Nikdy jsem si jí jinak nevšiml. Konkrétní jev (absence problémů s prostatou) ovšem vnímám jako přímou řeč Stvořitele pro toho, který je schopen ji slyšet. Bůh slovy nemluví, a to proto, abychom Mu začali rozumět bezeslovnou komunikací, která je vyšší a existuje jako jediná v duchovní dimenzi. (Nebi.) Islámci se ve velké většině skutečně starají o děti odpovědně, mají je za dar boží. (Na rozdíl od našich více či méně krkavčích otců a matek. Omlouvám se krkavcům za tu pomluvu.) I u nás to tak bylo, dokud nepřišel ateismus a „vědecký světový názor“, který vyzdvihl jako „pokrok“ individualizmus a sobectví. Po nás potopa se stalo žitým světonázorem většiny, což to nevidíte? Proto ta potopa musí přijít, protože Pán Bůh konec konců splní (z lásky výprask) většinu i jejich nevyřknutá přání. A jak budou zpívat hymnu ateistů: Kdyby byl Bůh, tak by se na to nemohl dívat! To Vaše myšlenka o souvislosti nedostatečné práce pro stát a pro-stata je vynikající. Pro stát je vlastně pro národ, který je vlastně velkou matkou našich těl a tradic. (Skrze dědičnost a ženství.)

Dále nesouhlasím s oním „nepovyšováním se nad dítě“. Tím, že rodič na rozdíl od dítěte, má životní zkušenosti v dané společnosti a také odpovědnost, má nejen právo ale i povinnost dítě do jeho zralosti vést i příkazy. A děti mají povinnost se příkazy rodičů řídit. (Jsou v roli zástupců Stvořitele.) Ten problém do kdy je v časové hranici (plnoletost), která není pevná ani určitelná zákonem. Platí, dokud žije, dotud poslouchá rodiče. Pak projeví vlastní osobnost (inkarnační úkol) ve všem, co se týká jeho uplatnění. Ale respektování rodičů v určitých mezích zůstává po celý život. Tyto zásady jsem nevymyslel ani nevyčetl, ale odpozoroval z toků energií. A ty proudí jen podle boží vůle.

ad 2: Zmuodření žen po zklidnění hormonů spočívá v tom, že hmotná realita je vždy mnohorozměrná a vyžaduje kvalitní a vyvážený kompromis, vždy v každé situaci jiný. Tedy vyzářování duchovních zásad, rizik existenčních a bezpečnostních. Zkrátka řečeno, chladnou hlavu. To je ovšem to, co ženy „napěchované hormony“ velmi často postrádají. Jednají emocionálně, jednostranně a kvapně. Výsledek je od těchto vlastností odvozen. Často se mu říká zkratové jednání. (Tím nechci říct, že tak často jednají jen ženy a nebo že by nebyly výjimky potvrzující pravidlo.) Proto mají ženy citově chladnějšího manžela poslechnout, jak říká bible. A zřejmě proto nemají být kněžkami v církvích, tedy v reprodukčním (hormonálním) věku.

Zmuodření žen po uklidnění hormonů jsem nevyčetl, ale odpozoroval v životě. Snížení tlaků hormonů a emocionality věkem umožní vystoupení intuitivnosti ženy, a ta je nad inteligencí a moudrostí. Tím se starší ženy proměňují přímo ve zřídlo poznání, jestliže se s nimi naváže kvalifikovaná řeč. Není náhodou, že v minulých dobách měly stařeny v kmenech největší slovo. Rozhodoval náčelník, ale nejdříve se zeptal stařen, jak se má rozhodnout. Až dosáhnete mého věku, začnete se mnou souhlasit. J. Staněk

• Otázka (zkráceno): *Vážený pane Staňku, dovoluji mi, abych Vám nejprve poděkovala za Vaše přednášky, názory, knihy, za Vaši odvahu a upřímnost prezentovat svůj názor:*

...Jistě Vás hned napadlo, že jsem stoupencem hnutí Grálu. Ano, jsem, ale nejsem asi tou ortodoxní, jak bych měla podle některých představ být. Ze začátku mě trápilo, že mám stále nějaké otázky, na které jsem nedostávala, pro mne uspokojivé, odpovědi. Chtěla jsem přečíst vydání z roku 1929, které doporučujete, ale nemohu se k němu dostat, a mimo jiné mi bylo řečeno, že tam nejsou žádné důležité rozdíly...

...Mám v sobě spoustu dogmat, která neustále zapřičiňují mou rozkolísanost. Nedaří se mi stále vnitřně přijmout Abdrushina jako někoho, kdo je víc než Ježíš, ale jako největšího proroka, to ano...

...Chci se ještě zeptat na antroposofii a Rudolfa Steinera. Setkala jsem se s lidmi, kteří mají podobný náhled na vesmír, stvoření, duchovní bytosti jako já, ale jejich poznání vychází právě od R. Steinera. I když jsem se s jeho učením blížeji neseznámila, shoduje se, podle všeho v mnohém, s Poselstvím grálu. Říkám si, zda ti dva duchovní velikáni o sobě věděli, vždyť žili kousek od sebe...

*...Jinak můj manžel projevil zájem o Vaši knihu *Falzifikace českých dějin*, velmi ho zaujala a začíná se pomalu ptát. Je tvrdošijný materialista, ale žije jako pravý křesťan, pracovitý, čestný, nikoho nehodnotí, každému vyjde vstříc, nikdy mi nebránil v mé touze po duchovním poznání a občas se i něco zeptal. Bylo mi řečeno, že má otevřené „třetí oko“. Je to vůbec možné, když vím, že o to nikdy neusiloval a brání se všemu, co se nedá fyzicky uchopit?*

Pro zajímavost Vám posílám přílohu „Tajemství Ježíše z Nazaretu“, kterou jsem objevila ve staré Regeneraci. S tímto názorem nesouhlasím, ale posuďte sám, je napsána materialisticky velmi věrohodně.

Odpověď: *Vážená a milá paní, vše co píšete a cítíte o hnutí Grálu i katolické víře cítím v podstatě také tak. Rozdíl mezi námi je jen ten, že jsem již pochopil, že od organizací a jiných lidí nemohu Pravdu dostat, musím se k ní prožít. Organizace žijící Pravdu na tomto světě prostě nejsou. Věřte proto svému vycit'ování a řiďte se jím, protože skrze něj k Vám mluví Vaše duchovní vedení. To Vám vůbec nevádí současně v určitých mezích respektovat všechny existující duchovní organizace (církve), protože i ony musí být a konají svou funkci - dávají popudy, nic víc. Uvnitř nich jsou ovšem členové, kteří si myslí, že konají víc či přímo vlastní Pravdu a její výklad. Není třeba jim to vyvracet, nechť na skutečný stav přijdou sami. Celý Váš vnitřní neklid a záplavy otázek jsou vyvolávány jen tím, že máte otevřené duchovní oko, ale nejste si jista, protože jste ještě neměla zážitek změněného stavu vědomí. Protože je ale z dopisu silně cítit, jak silně usilujete, určitě se jednoho dne dostaví a otázky zmizí. Pak pro Vás autoři Steiner, Jankovská atd., stejně jako já, už nebudou zajímaví. Přestaňte se trápit žabomyšími rozumovými výklady a žijte! Jakmile to uděláte, začnete přímo Stvořitele vnímat a názory jiných (Grál, církve) začnete vnímat jako jednostranné a užitečné pouze pro hledající a pro ty, kteří žití předepsaných doktrín naplňují, protože je zatím vnímají jako boží vůli. Je to jejich inkarnační úkol a je dobré jej respektovat.*

Váš manžel může mít skutečně otevřené třetí oko, ale v minulém životě byl zřejmě velmi zklamán nějakou jednostrannou náboženskou doktrínou, která se na onom světě ukázala jako nedostačující. Proto si přes své nevědomí dává velký pozor, aby se opět nespálil. (K náboženství skeptický, nikoliv k duchovnosti.) Také jeho je správné „nechat na pokoji“ a neagitovat, pouze v případě zájmu otevřeně komunikovat. Taková komunikace Vás může obohatit víc než stohy knih, včetně mých. Dopisem jste mně udělala radost, protože signalizuje hluboké vycit'ování.

Příloha „Tajemství Ježíše z Nazaretu“ z Regenerace, na jejíž obsah se mne ptáte, je dle mne dialekticko-materialistický rozumový pokus o vyrovnání se s křesťanstvím. S tím, že pisatel nemá ponětí o duchovních dimenzích stvoření. Karel Kožíšek, jak jsem jej znal, byl pěkně našťavaný, že k tomu redakce dala jeho obrázek. J. Staněk

• Otázka: *Prosím, je možné, že okolo smrti Ježíše jsou nějaká tajemství? Měl Ježíš stoupence, kteří ho chtěli zachránit před smrtí? Ukamenování by nepřežil? Měl Ježíš ukřižováním šanci přežít? Mnozí ukřižovaní vydrželi i deset dní. Ježíš zemřel už po třech hodinách. Je možné, že Ježíš nemusel být mrtev, ale nacházel se pouze v těžkém bezvědomí? K urychlení smrti odsouzcenců byly lámány kosti na nohou, což způsobilo tukovou embolií. Ježíš toho byl ušetřen. Další urychlení smrti byla rána kopím, aby prorazila srdce. Ježíši vytryskla z rány krev a voda. Je možné, že to způsobilo jen lehké protřžení kůže? Je možné, že byl Ježíši při ukřižování podán utišující nápoj, silné anestetikum, které způsobí bezvědomí? Je možné, že Ježíšovo tělo bylo po sejmutí z kříže potřeno velkým množstvím bylinné směsi za účelem léčby Ježíšových poranění? Je možné, že Ježíšovo nanebevzestoupení se neodehrálo? Přežil Ježíš své ukřižování a po svém uzdravení přešel do exilu? Zemřel Ježíš až v Indii?*

Odpověď: *Vážená paní, Vy se mne ptáte, jestli jsou okolo smrti Ježíše nějaká tajemství a v dalších otázkách jich hned padesát nastolujete, každou na článek. Je to ve stylu Kotas, mám jenom jedem dotaz. Po třech hodinách odpovědi pokračuje Kotas: Jen ještě jednu věc.*

Odpovědi na Vaše otázky může být jen moje otázka: Je vznik a existence křesťanství důsledek Vámi uvedených nejasností kolem reálného života Ježíše, nebo následek Ježíšem z hlubokého nevědomí vyzdvížených duchovních principů (tím oživených), které jejich žitím následovníkům dodnes umožňují kontakt s jejich původcem? Vždyť přece zabitých proroků bylo v lidstvu v uplynulých 5 tisíciletích jeho písemné dokumentalizace „za korunu kornout“, a kde jsou dnes? Proč se Vladimír Liška a Vy nezabýváte jimi? Není „Ježíšův případ“ dodnes živý proto, že jím nastolené otázky bytí některé lidi stále dráždí, jeho témata jsou stále stejně aktuální neboli věčné a s ním samotným je možné od jeho zmizení stále komunikovat? Což nenastal podle pozorování historiků jev, že čím větší doba od jeho smrti na kříži uplynula, tím více byl „ceněn“? Slovy historiků zbožňován a mýtizován. Ve třetím století byl tedy uctíván více než v prvním. Ovšem slovy těch, kteří mystický stav zažili (gnostiků), proto, že teprve ve stavu změněného stavu vědomí (dříve vytržení myslí poustevníků a svatých) byl hledajícími více pochopen (než samými apoštoly, kromě Pavla), že s ním bylo přímo komunikováno, že byl a je zkontaktován jako skutečně živý. Tak ze zapsané komunikace v 3. století vzniklo třeba Evangelium esejských. Doporučil bych k „řešení“ stále nastolovaných záhad analogii přístupu sv. Františka:

Bože dej, ať snáším neřešit to, co vyřešit nemohu! (Abych z toho nezblblnul!) Bože dej mi sílu ke snaze žít to, co si uvědomit mohu! Bože dej mi rozum, abych odlišil ty dvě předchozí kategorie! J. Staněk

• *Otázka: Vážený pane Staňku, můžete mi laskavě poskytnout Váš výklad té části evangelia, ve které se Ježíš Kristus na kříži obrací k Bohu se slovy: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Případně pokud jste zveřejnil nějakou svou úvahu na toto téma, můžete mne na ni odkázat?*

Odpověď: Vše je popsáno v naší knize Otevření duchovního oka. Ježíš byl v stálém kontaktu se silami Otce. Musel však svůj boj se satanem vybojovat jako člověk a ne „protěžovaný“ Syn boží. Proto od něj v Getsemanské zahradě tyto odstoupily.

Od toho okamžiku čelil Ježíš satanovi, působilému na něj přes všechny lidi kromě žen, které stály pod křížem. Musel jej porazit jako člověk, tzn. konat v Řádu stvoření bez ohledu na cokoli, a tím prokázat nadřazenost poslušnosti Otci nade vším. Ta je podmínkou vkročení do dimenze věčnosti (nebe). Nesměla u něj vzniknout žádná nenávistná myšlenka nebo čin, ač na něj satan prostřednictvím lidí hodil cokoli, bolest, zradu přátel a smrt. Protože byl zvyklý na spojení s anděly, uvažoval, zda neudělal něco, čím by si oddělení od nich zasloužil. Proto se ptá: Bože můj, proč si mne opustil? **Je to úvaha, ne výčitka.** Opuštění trvá i ve smrti a končí oddělením duše od těla. Dokonáno jest, myšleno otevření průchodu, dodal již gnostik, neboť mrtví nemluví.

V tom okamžiku, protože obstál vůči všemu, co na člověka může satan hodit, se stává Kristem neboli ukazatelem způsobu průchodu do duchovní dimenze. Stává se pravou Cestou životem člověka v těle, Pravdou o smyslu jeho bytí na zemi a přechází do Života ve věčné dimenzi. Před tím při průchodu záhrobím míjí duše, které tam uvízly a neví jak dál. Dává možnost jej následovat. V okamžiku smrti se roztrhla opona, ale nikoliv chrámová, jak učí scholastici, ale opona mezi záhrobím a duchovní dimenzí (nebem). Viděl a již tehdy to popsal opět gnostik, vyprávějící to evangelistovi. Viděl jsem to ve snu také a vychází z tohoto otvoru nádherná zlatá záře a jsou tam nějaké krásné bytosti, asi lidští duchové, kteří byli schopni tuto dimenzi dosáhnout. Ježíšovo tělo udržovali andělé mimo rozklad, protože by ne-mohlo být oživeno. (V Turínském plátně nebyl zabalen člověk ve stavu posmrtného ztuhnutí. Ateisté vykládají, že nebyl mrtvý.)

K ženám pod křížem: Vzhledem k tomu, že ženy mají život těžší, jsou odolnější vůči působení zla (satana). Proto stály pod křížem a Ježíše neopustily. Přijímají přes cit (srdce) vyzářování ze Ženského principu z božského, u nás Panna Maria, což jejich plně ovládnutí satanem neumožňuje. Dokud jsou plně ženami. Mužatek a feministek se to netýká. Proto se satanisté tak snaží ženy zrovnoprávnit zmužatkováním! Příslíví „kam nemůže čert, nastříčí ženskou“ formovali právě muži v satanských piklích, které jim ženská přítomnost maří. Pravá žena je Bohu i Kristu přes cit blíže, nikoliv ale přes rozum (šestou čakru). Tam má větší dispozici pro přejímání duchovních (a také satanských) vibrací muž, a hlavně v mužích probíhá zápas o duše a lidstvo. Proto není otázkou rovnoprávnosti, jak třeští feministky, že kněží jsou jen muži. Lidstvo dospělo do fáze, a je to otázka jeho přežití, že musí porazit zlo (satana, ateismus) i v rovině rozumu, nikoliv jen v rovině srdce (víry).

K roli satana: Je od Boha určen nejvyšším strážcem prahu (hranice mezi dočasností a věčností neboli opony, podle Řeků a Indů „Máji“) a nikdo ji nemůže překročit, aniž satana překoná. Ten má jak na tomto světě, tak v záhrobí, k dispozici všechny prostředky. Tím absolutně dokonalému Bohu zajišťuje, že do dimenze věčnosti nevkráčí žádný nehodný! Pokoušení a tlak je jeho „zaměstnání“. Opovrhuje tím, kdo mu podlehne, respektuje toho, kdo ne. Satan nesmí být nenáviděn, pouze ignorován. Viz pokoušení Ježíše na poušti.

Napsané je můj osobní názor. J. Staněk

• *Otázka: Z dopisu: ... V posledních číslech Občasníku jsem četla Vaše názory na Poselství Grálu a nemohu s nimi souhlasit, protože vše vnímám jinak. Biblický Nový Zákon je tak nesprávně vykládán, že chápu ty, kteří tomu nechtějí věřit. Také rozumové vysvětlení Bible není možné (Svědci Jehovovi), protože kniha je knihou duchovní a rozumáři v tom dělají jen zmatky. Proto muselo přijít něco, co zaslíbil již Kristus, tedy uvedení všeho na pravou míru, což tomu dodá logiku a tím i věrohodnost. A to je Poselství Grálu. Kdo tím začne žít, nestací se divit, jak vše dokonale funguje. To lidé právě potřebují, protože stojí nyní před „uzávěrkou“, ale zbývá ještě čas, aby si vše vyzkoušeli a tím se i zachránili.*

Poselství Grálu je vědění dané shůry, tedy z energie boží vůle, jejíž část určená lidem je nazvaná Syn člověka. Tato energie se připojila k lidskému duchu, který prochází vývojem a úrovněmi a má tedy nejlepší možnost zprostředkovat to tak, aby to lidé mohli pochopit. Rozdíl mezi touto Pravdou a Pravdou Krista je ten, že k čistému lidskému duchu, který již prošel vývojem, se připojila energie přímo z Boha otce. Ve skutečnosti jde stále o jednu a tutéž Pravdu. Odpojení této síly Kristus těžce nese a na kříži říká: „Bože, proč jsi mě opustil!“

Přinesená Pravda v Poselství Grálu není tedy fiasko ani selhání osoby, která ji zprostředkovala. Lidé nikdy nechtěli přijmout boží vyslance ani poselství jimi přinesená. Dívky, které prováděl Kristus, měly vyburcovat netečné lidstvo, aby se zamyslelo, co se jim říká.

Pokud se jedná o Syna člověka, který přijde se slávou a mocí, budeme muset ještě počkat, až se naplní dny soudu, protože tato energie bude mít tu moc, aby zjistila stav lidských duší, roztrídila je a poučila pro další vývoj...

Odpověď: Nikdy jsem neřekl ani nenapsal, že Poselství Grálu je fiasko, ani osoba autora neselhala. Myslím si, že selhali ti, kteří se Poselstvím „ohánějí“. Také, že mu nerozumí. Také je psáno v určité době, a to velmi kritické, pro Němce. To jí dává „dikci“, tj. „povelovou formu“, jiné Němci v té době nerozuměli. Láska je zatlačena do latence, je stále vyhrožováno. V té době ovšem právem. Víme, co „viselo ve vzduchu“ a následovalo, nacismus a válka. Až Češi objeví a vyzdvihnou skrytý rozměr Poselství, bude vyhráno. Zatím jej údajní stoupenci deformují tak, jak to činili scholastici s poselstvím Ježíšovým. Jak říká Abdrushin, nejvíce jim vadí na křesťanech církevní zkrslení Ježíšova poselství, což prokazuje, že zkrslování je vlastní vlastnost kritizujícího. Proto jim to vadí!! (Také trám ve vlastním oku nevidí, ale tříska u bližního ano.)

Osobně bych se Vás větu po větě ptal, co z napsaného je Vaše vlastní poznání a co přečtené či slyšené. Pak by vše napsané vypadalo jinak. Ale jste na cestě, proto jste napsala to, co jste napsala, a já jsem, jak známo, za nadávání mé osobě rád. Nutí mě to přemýšlet, v čem má nadávající pravdu, a tím se posunuji. Doporučuji všem stejný postup. J. Staněk

• **Otázka:** *Pane Staňku, je mi známo, že jste také dlouholetým a zkušeným včelařem. V tisku i na internetu se v poslední době objevují články ohledně včel versus mobilní telefony s titulkem: Včely vymírají. Možná za to mohou mobilní telefony. Na masivním úbytku včel má podíl radiace z mobilů. Můžete mi, prosím, odpovědět na článek, který jsem okopíroval na internetu?:*

Londýn - Řada mýtů o škodlivosti mobilních telefonů na lidské zdraví už padla. Zdá se ale, že mohou být pro některé živočichy přece jen nebezpečné. Radiace z mobilních telefonů totiž možná způsobuje vymírání včel.

Hrozí potravinová krize? Napsal to dnes britský list The Independent s odvoláním na vědce, kteří se problémem zabývají. Citoval vědecké kruhy, podle nichž by pro část lidstva mohl v důsledku úbytku včel nastat problém v zásobování potravinami.

Význam včel pro člověka kdysi Albert Einstein charakterizoval tak, že bez včel „by lidstvo přežilo jen čtyři roky“. Pro vědecký svět je záhadou náhlý úbytek včelstev, bez jejichž opylování se neobejdou zemědělské plodiny. Nejdříve to zaznamenali včelaři v USA, později se tento jev přenesl i do Evropy. Jedna z teorií tvrdí, že včely nedokážou najít zpáteční cestu k úlům a že se na tom podílí možná radiace z mobilních telefonů. Úpadek včelstev se projevuje náhlým vyprázdněním úlu, v němž zůstane pouze královna, nakladená vajíčka a jen několik nedospělých dělnic. Chovatelé se domnívají, že včely umírají osamoceně daleko od úlů.

Včelí genocida v USA. Úbytek je v USA velmi citelný - na západním pobřeží je to 60 procent včel, na východním 70 procent. Náhle opuštěné úly hlásí včelaři také z Německa, Švýcarska, Španělska, Portugalska, Itálie, Řecka a v Británii. V Německu vymírají včely. Proč, se zatím neví. Teorie o vlivu roztočů, pesticidů ani globálního oteplování nejsou přesvědčivé. Němečtí vědci už delší dobu dokazují, že se chování včelstev mění v blízkosti elektrického vedení a z nové studie univerzity v Landau je zřejmé, že se včely odmítají vrátit do úlu, jestliže je poblíž něj umístěn mobilní telefon.

Odpověď: Celé napsané je podle mne jeden novinářský blábol vedle druhého. Včely nehynou z mobilů, z toho, že nenajdou cestu domů, pesticidů, globálního oteplování ani elektrického vedení. Včely spíše hynou proto, že lidská chtivost zúžila prostřednictvím výzkumných ústavů „šlechtěním“ jejich genofond jen na nošení medu, nikoliv odolnost vůči nemocem a přírodní výběr. Také na způsob chovu. Včelaři zabránili kvůli medu včelám rojení a obnovu díla a tím samoozdravování.

Největší tuponi jsou ti v USA. (Také ostatní jmenovaní.) Ti ještě nepřišli na to, že včely jim mizí z úlů proto, že tam proniklý roztoč varroa rozšiřuje virové choroby, které mají za následek mizení včel z úlů. To již máme u nás za sebou, to zná u nás každý včelařský začátečník. Před 15 roky jeden rok zmizelo na Břeclavsku, kde jsem byl 30 let specialistou na nemoci včel, třetina včelstev z úlů. (Z deseti tisíc tří.) Ve dvou letech jsme to zvládli. V USA úbytek včelstev „u divochů“ vyhodnotili jako následek ošetřování včelstev českými zastalci, kteří se nemohou americkým chovatelům rovnat. Nyní dojde na Pravdu. Budou to Američané, kteří budou bez včel. Pozorujte to. Poznaj, zač je toho „v kostele hvízdát“. Nadutost a arogance platí jen v tisku a bankách, nikoliv v přírodě. Do včelařského debaklu i nás ovšem tlačí „odborníci“ státní veterinární správy a svazu. Ale Češi jsou tak adaptabilní a umí si poradit i s hlupáky, ověšenými funkcemi, že vše bude překonáno. Já mám včely pod vedením v excelentní kondici a medu tolik, že chci jejich počet pro nadměrnou práci s odbyttem snížit. A mobil si hrozně chválí. Prý se podle něj orientují. J. Staněk

• **Otázka:** *Vážené Agape, v poslednej dobe uvažujem nad tým, čo spôsobuje medzi ľudmi oslovovanie sa nie krstným menom ale nickom prezývku. Neničí sa tým vzájomná úcta? Co sa deje v jemnohmotnosti pri takomto oslovovaní? Ved' každé meno je to, čo je človek a je nositeľom vibrácií, informácií. A čo sa deje pri oslovovaní zdrobneninou? Napr. Janko, Martinko, Maťko a pod. Nie je lepšie oslovovať krstným menom bez zdrobneniny?*

Odpověď: Oslovování přezdívkou ukazuje na to, že oficiální jméno neodpovídá vibraci osobnosti, které se to týká. Proto na dotyčného někoho napadne přezdívkou, která se ihned ujme. (Ostatní ji intuitivně přijmou jako výstižnou.) U oslovování zdrobnělinami je dotyčný buď vnímán jako malý, vlastně nedospělý, což dělají zejména výrazně starší lidé vůči mladým. Může mít příchuť podcenění, ale také ne, je-li míněno přátelsky. Nebo při používání zdrobnělin jmen mezi vrstevníky je výpovědí o tom, že dospělost je dotyčnými podvědomě vnímána již jako neschopná k vytvoření nezištného vztahu, jaký byl žit jen v době, kdy byli všichni dětmi. Je to tedy skrytá touha po návratu do ještě čistých dětských vztahů v dotyčné společnosti. Osobně to nevnímám jako špatné a necítím se „urazen“ zdrobnělinou.

J. Staněk

• **Otázka:** *Rád bych vás požádal o váš názor na událost, která se mi stala koncem března a jež dost mě zasáhla nejen fyzicky, ale spíše citově a přinutila mě k zamyšlení.*

Byl jsem v Praze za účelem ryze duchovním (svátost zpovědi), na nějž jsem se těšil a delší dobu připravoval. Jel jsem vlakem a cestou jsem rozjímal nad duchovní knihou. Vše probíhalo dobře, měl jsem pocit začátku nového života a vracel se (opět vlakem) vnitřně smířen. Na nádraží u nás doma jsem vystoupil a spolu s dalšími cestujícími procházel kolem na zemi ležících bezdomovců. Najednou jejich pes vystartoval a rafnul mě do pravého bérce. Nikdy se mi nic podobného nestalo, zůstal jsem stát jako solný sloup. Události pak následovaly v pořadí městská policie, ošetření v nemocnici (malá ranka 3cm).

Další den, v deštivou sobotu, pak bezdomovci sháněli a sehnali potvrzení o očkování psa a zajistili jeho vyšetření veterinářem. Dnes je rána zahojena, ale v duši mi zůstává otázka, proč se to stalo. Jistě vše má svou příčinu. Jedna rovina je fyzické zranění, které prý je na dráze žlučníku. Další pak poznání jisté reality života vedoucí k velké pokoře v podobě čekání na ošetření, sebevýčitek, strachu z výsledku až po charakterní jednání bezdomovců, kteří dodrželi všechna naše ujednání, ač jsem to nečekal. Zkrátka, něco mi to chtělo říci nebo se něco realizovalo. Podotýkám, že jsem prožíval období, kdy jsem vědomě dával svůj život pomalu do pořádku po všech stránkách. Mám pocit jistě ne náhodně načasovanosti všech popsanych událostí (psy a zvířata vůbec jsem vždy měl a stále mám rád).

Odpověď: Událost se psem od bezdomovců vnímám jako přímé poučení od Vašeho duchovního vedení. Když jste kolem nich šel „ve vysoké duchovní vibraci“, najednou jste mimoděk pocítil nadřazenost, jinakost, oddělenost od nich, která je už pro tuto duchovní úroveň nepřijatelná!!! Pes vycití uje city kolemjdoucích k páníčkům bezdomovcům, vycítil Vaši vnitřní oddělenost, Vaše patření k jiné „tlupě“

a vystartoval. Vaše osobní ochrana nezasahovala, protože jste měl tuto lekci dostat. I se přesvědčit, že i bezdomovci mohou mít charakter a soucit se zraněným. Tím se vnitřně změnil Váš názor na ně a meditací nad tím, proč se to stalo, přijmete i na to, že pocit nadřazenosti a oddělenosti od druhých je od určité duchovní úrovně nepřipustný. Zpracování této lekce Vám hodně dá pro budoucnost. J. Staněk

• *Otázka: Dobrý den, s potěšením jsem si přečetl další číslo Občasníku. Zároveň ho čte i moje maminka, loni si ho dvakrát vzala sama a přečetla, když jsem ho nechal ležet volně na stole. V novém čísle mě mimo jiné zaujalo zjištění dr. Staňka ohledně vlivu umělohmotných obalů na vodu a potraviny v těchto obalech uložené.*

Krátce před rokem 1989, když se začaly postupně uveřejňovat informace o znečištění ovzduší, můj kamarád z Ústí n. Labem, zabývající se mj. problematikou znečištění z tepelných elektráren říkal, že je hezké, když koncentrace oxidu siřičitého jsou podlimitní, ale co souběžné působení více škodlivin, byť všechny jsou pod hygienickými limity. A to ještě neuvažoval o nehmotném působení. A nám tady roste nejen množství škodlivých látek člověkem vyprodukovaných, ale i množství záření různých vlnových délek a původu, ať už jde o televizní vysílání či mobilní operátory, přenosové sítě vysokého napětí apod. Ale i masivní nárůst cestování, které vede k tomu, že se setkáváme s bakteriemi a viry ve střední Evropě dříve se nevyskytujícími, ale dopravou sem zavlečenými. Samozřejmě také nadužívání léků, ale i někdy zbytečná očkování a očkování podávaná dětem už v prvních měsících po narození, kdy ještě imunitní systém dítěte není dostatečně vyvinutý. A tak skrytě roste množství zátěží, na které organismus reaguje nejrůznějšími formami alergií, sníženou imunitou a vitalitou. Také vnímám, že tento stále zesilující tlak na člověka a jeho zdraví bude jedním z jezdců apokalypsy. A čelit mu můžeme jen udržením si přirozenosti a přibližováním se k řádu v úrovni fyzické, duševní i duchovní.

Váš článek mne vedl i k zamyšlení se nad používáním hmot i v jiných oblastech života, teď mám konkrétně na mysli stavebnictví. Bez umělých hmot se už asi nedokážeme obejít, asi by to ani nebylo na místě, ale co třeba takový polystyren používaný jako výborný tepelný izolant. Ten se v současné době rostoucích cen energií stále více používá jako hlavní izolant při zateplování bytů (vedle minerální vlny, která je dražší). Je stabilní do teploty maximálně cca 80 stupňů. Nebude docházet k jeho degradaci ani tak ne vlivem rozpálených fasád domů v horkých letních dnech, které mohou být vzhledem ke globálnímu oteplování častější, ale hlavně v důsledku působení nových energií v době obratu? Kanadský badatel Drunvalo Malchisedek asi před deseti lety (neznám jeho současný názor) říkal, že při dimenzionálních posunech se umělé materiály vyrobené člověkem stávají nestabilními a rozkládají se. Že je to i důvod, proč po starých civilizacích tady toho moc nezbylo, a tak je obtížné pozůstatky starých civilizací na Zemi objevit. A tak bych se rád zeptal dr. Staňka, zda se s touto problematikou setkal a jaký má na ni názor: Zrovna v nejbližších měsících se chystáme dělat zateplení rodinného domu s použitím polystyrenu....

Odpověď: Váš dopis svědčí o širokém záběru zájmů a všestranném přehledu. O všech Vámi zmíněných problémech uvažuji, snažím se oddělit ty hlavní od podřadných. Zatím ale nevím, ani jsem nedostal nějaký podnět nebo „obraz“, který by mne natvrdlého postrčil. Tak Vám bohužel nemohu inspirovaně odpovědět.

Některé Vámi zmíněné aspekty se pokusím pojednat v červnovém Phoenixu v článku „Rovnováha prvků v biosféře a člověk“.

Pokud se týče mizení umělých hmot a tím minulých civilizací změnou vyzářování, pochybuji. Pivní flašky po lese a ve skládkách hned tak nezmizí. Panelák, kde bydlím, mě obalili také polystyrénem a je tu krásné teplo při vypnutém topení. Snad mají výdrž polystyrenu na slunci vyzkoušenou. Vypařování a možné alergie - nevím. Myšim a včelám velice chutná. Úplně vyloučení umělých hmot v průmyslu asi není nutné, ale ta rozvíjená „divočina“ je dle mého úsudku určitě špatná. J. Staněk

Přečetli jsme za Vás

DVAJA VLICI

Jeden večer vzal Starý Indián svojho vnuka a rozprává mu o boji, ktorý prebieha vo vnútri každého človeka. Povedal mu:

„Synu, ten Boj je v každom z nás, je medzi dvoma Vlkmi“:

Jeden je ZLÝ - Je to Hnev, Závist', Žiarlivosť, Smútok, Sebeckosť, Hrubosť, Nenávisť, Sebaľútosť, Falošnosť, Namyslenosť a Ego.

Ten druhý je DOBRÝ - Je to Radosť, Pokoj, Láska, Nádej, Vyrovnanosť, Skromnosť, Láskavosť, Empatia, Štedrosť, Vernosť, Súcit a Dôvera.

Vnuk o tom všetkom premýšľal a po minúte sa spýtal: „a KTORÝ VLK VYHRAJE?“

Starý Indián odpovedal: „TEN, KTORÉHO KRMIŠ!“

...Neboť nejnazeštěnější stvoření BOŽÍ, ČLOVĚK, vyslaný do světa z nejušlechtlejších důvodů, zapomněl na cennější složku sebe sama a ničemu se nevěnuje méně než tomu, kvůli čemu sem byl vyslán. Mnozí lidé jsou jako slepí, jsou tupí a hloupí; přicházejí na svět a nevědí ODKUD, žijí v něm a nevědí PROČ, odcházejí z něho a nevědí KAM. Dokud jsou zde, nezabývají se vážnými záležitostmi a považují život za povražení. **J. A. Komenský, Obecná porada o nápravě věcí lidských**

Johanka z Arku: Posel boží?

Mnohé, co se o ní tvrdí, je pravda, mnohé je ale také legendou. Jednoznačně prokázaná fakta ale existují: V průběhu stoleté války (1337 - 1453) mezi Anglií a Francií se podařilo 17-letému venkovskému děvčeti přesvědčit lid i francouzského krále, že je pověřena Bohem zachránit svou vlast. Karel VII. ji vyslyšel, takže dívka mohla v čele vojsk dobýt Orleáns (odtud její přezdívka Panna orleánská) a poté v několika bitvách rozdrtit anglická vojska. Přesto její příběh nemá šťastný konec. Kvůli dvorským intrikám byla zrazená a burgundští vojáci ji vydali Angličanům. Ti ji pak ve zmanipulovaném procesu r. 1431 odsoudili jako čarodějnici a kacířku k upálení. Už za několik let ji však Karel VII. prohlásil za oběť soudního omylu a r. 1920 byla dokonce prohlášena za svatou. A jak to bylo s jejími vizemi? Vědci se je pokoušeli vysvětlit různě, pokládali je např. za důsledek tuberkulózy vyvolané pitím nepasterizovaného mléka.

(Tento článek opravdu není vtip. Na to skutečně přišli nějací vědci, kterým zřejmě nejde do hlavy, že může existovat něco, co se nedá změřit. Osobně bych jim sebral titul „vědec“ a zakázal jakékoliv další „vědecké zkoumání“. A. Červený)

Z naší práce

• Dobrý den, pane Červený, asi před měsícem jste mi poslali léčivý obrázek pro naši německou dogu Lindu. Zatím se nic nemění, stále špatné, ještě jsme navštívili rehabilitačního doktora pro lidi, a vypadá to, že to nejsou kyčle, ale záda, přechod z páteře do ocasní části, takový náš kříž. Kyčle jsou již vedlejší produkt nerovnováhy. Také teď ji hodně bolí záda, zánět kyčle jde dobře zvládnout. Tudíž diagnóza veterináře byla mylná. Ráda bych se zeptala, zda její léčivý obrázek je i na páteř či jen na kyčli.

Také jste psal, že nám Linda odebrává zdravotní problémy rodiny. Ptala jsem se na to lidi a oni říkají, že to dělá většina psů, jak jsou nám oddaní, považují to za svou čest. Ráda bych tu její čest nějak naředila a prosím, jestli mi můžete odpovědět, zda by pomohlo, kdybychom si pořídili domů kočičku...

Vážená paní, pořizovat si kočku s vědomím, aby Vás zbavovala zdravotních potíží, je vůči ní a celé zvířecí říši kruté a bezohledné.

Jsmo překvapeni vyjádřením některých lidí, že pes považuje za čest snimat z lidí jejich nemoci. Zvíře nemá rozum, kterým by takto uvažovalo, ale má silně vyvinutý cit vůči svému pánovi. V takové případě vydává nevědomě veliké kvantum své energie do míst, která má člověk poškozená. Pes se může převodem energií ze svého těla vyčerpat natolik, že sám může onemocnět a případně i zemřít. V žádném případě to však není ani jeho touha ani čest.

Kresba, kterou vyhotovila dr. Brzobohatá a kterou jsme Vám poslali, je vyhotovená na celého psa, ne tedy jenom na jeho kyčle. Pokud to nefunguje tak, jak očekáváte, zkuste se zamyslet nad možnými duchovními příčinami nemoci svých i v rámci své rodiny, a jejich uvědoměním si je pomalu začít odstraňovat. Pomůžete tak nejen sobě, ale i Lindě. S pozdravem za Agape Červený A.

• Vážený pane Červený, vážená paní Brzobohatá, velice se Vám omlouvám za své jednání - když jsem Vám odmítla zaplatit Váš rozbor „Osobní analýzy jemnohmotných těl“ s tím, že jsem se vyjádřila urážlivě, že rozborů nejsou velmi originální.

Tehdy jste mi napsal, pane Červený, že se mi za to zle povede. Měl jste pravdu, a bohužel dnes vím, že to nebylo správné, jak jsem se vyjádřila a zachovala. Mám teď životní potíže, nevím zda jsem opravdu tak špatný člověk, ale nechci aby nade mnou byl podepisován ortel, byť z Vašich úst. Jestli mi můžete odpustit, nebo jestli Vám cokoliv dlužím, prosím napište kolik jsem Vám dlužna a já tuto částku uhradím. Ještě jednou se moc omlouvám za své nešťastné jednání.

Vážená paní, dopis, který jste dostala po opakované výzvě k zaplacení analýzy, byl z r. 2001, takže chápu, že si moc nepamätujete, co v něm stálo. Napsal jsem ho ve smyslu, že pokud jste si analýzu objednala, nezaplatila a zároveň si ji nechala, bereme to jako vědomou „krádež“, jejíž důsledky si ve smyslu božích zákonů ponese stejně jako každý člověk, který něco podobného udělá. To vše bez našeho přičinění a jakéhokoliv přání či špatného myšlení vůči Vám. Toto si totiž nemůžeme z hlediska duchovních principů vůbec dovolit a navíc by nás to ani nenapadlo.

Je dobré, že si uvědomujete svoji chybu, kterou chcete napravit, ale zároveň se zamyslete, zda je to jediný Váš prohrěšek vůči morálním i duchovním zákonům i v kontaktu s ostatními lidmi.

Najdete-li v duši pokoru a víru v boží milost, určitě Vám skrze prosby a modlitby bude časem pomoheno. Červený A.

• Z dopisu, ve kterém byly přiloženy fotografie narozených dvojčat:

...Kluci byli narozeni v 6. měsíci těhotenství. Po týdnu svého života začali krváčet do mozku. Doktoři se rozhodli odpojit je se souhlasem rodičů. Jelikož jsme ve spojení s babičkou chlapců, okamžitě nás tato informovala. Díky snům a modlitbám jsme jí poradili, aby to nedělala a nechala to na Bohu. Dali jsme jí obrázek léčení Ježíše Krista z lednového Občasníku a ona jej dala zdravotním sestřičkám, které byly v přízni, a ty daly obrázky na inkubátory pod jména chlapců.

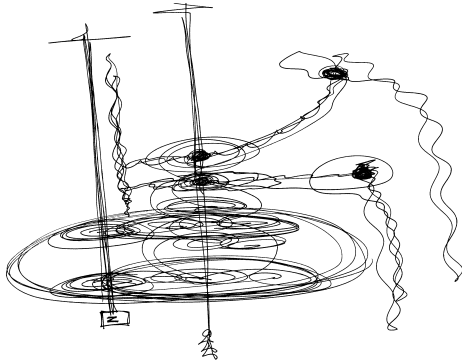
Nyní jsme obdrželi tuto SMS: Moc Vás zdravím. Předpověděla jste, že kluci budou mít začátkem března 1,80 Kg. Hlásím, že Matýšek má 1,99 a Martínek 1,89 Kg! Do 14 dnů by mohli jít už domů.

Tento příběh posíláme z důvodu, že víra opravdu dokáže vše. Anna

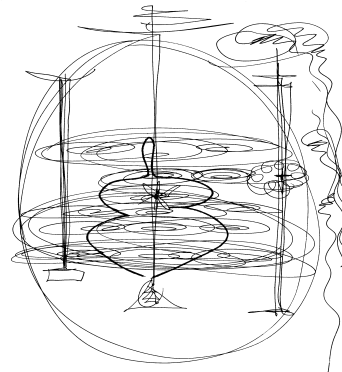
Diamantová voda.

Z dopisu: Chtěla bych se zeptat na Diamantovou vodu (DV). Vím, že jste o ní psali v některém z předchozích Občasníků, ale bohužel jsem v době časopis neodebírala, tudíž mi vaše poznatky v tomto směru zůstaly utajeny. Píšete, že vám tehdy vyšlo, že vše co se o DV říká, je zveličováno, a že tato voda nemá tak výrazné pozitivní účinky.

Já si však myslím, že i tato voda je živý organismus schopný vývoje. Netuším, jestli její autor do ní přidává další kódy a dále ji upravuje, ale po obdržení vašeho vyjádření jsem si její energie také nakreslila. Dřív mě to nenapadlo. Zjistila jsem, že DV nemá funkční napojení na ZDROJ (vy to nazýváte v Analýzách Kardinální napojení), ale že došlo k posunu, a že napojení je funkční. Myslíte, že by mohla příležitostně dr. Brzobohatá DV znovu zakreslit a přesvědčit se, jestli je něco jinak než dříve, nebo jestli si moc fandím? Olga T.

Kresba DV z ledna 2005 (Občasník 1/05)

Kresba DV z května 2007

Jednotlivé obrázky není třeba nijak podrobně komentovat, neboť popisy všech symbolů by přesáhly možnosti Občasníku. Z obou kreseb je však patrné, že DV prodělala od r. 2005 veliký vývoj dopředu. Voda je v současné době celkově odstíněná od negativních energií, je zde vyznačeno nejen duchovní ovlivnění vody a fyzické úrovně (od pozit. lidí), ale i napojení vody na zdroj energie svatého grálu. Vše je v podstatě tak, jak paní Olga popsala.

Z tohoto se dá usoudit, že DV se může i nadále kvalitativně zlepšovat (teoreticky však i zhoršovat), neboť voda je jako nositel informací neomezenou a ještě málo doceněnou možností. Toho, kdo čte pravidelně časopis Phoenix, tato informace asi nijak nepřekvapí, neboť zde byly na pokračování úžasné články o vodě a jejím ovlivňování. Člověk si jen toto neuvědomí např. i v souvislosti s DV, stejně jako jsme si to neuvědomili my. Jsme moc rádi tomuto dotazu, neboť je fakt, že jsme byli z DV před dvěma lety tak trochu rozpačití. J. Brzobohatá, A. Červený

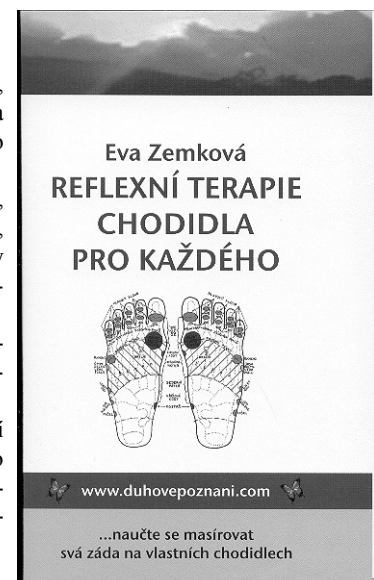
Doporučujeme**Reflexní terapie chodidel pro pohybový systém**

Nedávno jsem byl u své známé, p. Evy Zemkové, na masáži. Zpočátku jsem byl překvapen tím, že jsem přišel s přetaženými zády po náročném fotbalovém utkání a ona se dlouhou dobu věnovala mým chodidlům, ale po chvíli jsem zjistil, jak krásně to funguje. Při odchodu jsem pak dostal jako dárek videokazetu, kde je předvedena právě masáž chodidel se zaměřením na pohybový systém.

Když jsem video zhlédl, mé nadšení neznalo mezí. „Tak toto by měl mít každý povinně doma, aby si v rámci rodiny nebo nejbližších dokázal pomoci od běžných bolestí pohybového systému“, říkal jsem si. V necelých 40 minutách jsou zde naprosto názorně předvedeny všechny reflexní zóny (pohybového systému) na chodidlech a přesný postup jak na to. Nejlepší na tom je fakt, že tuto masáž je schopen naučit se a zvládnout během jednoho večera úplně každý!

Na první pohled jednoduchý systém p. Zemková vyvíjela celých 13 let. Zúročila zde i vše, co poznala při práci fyzioterapeuta, a jak sama říká, stále ji tato metoda překvapuje svými dalšími možnostmi. Ostatně tato metoda byla podle historických maleb známá již v dávných civilizacích.

Pokud se rozhodnete tuto videokazetu nebo DVD obstarat, nejenže si úžasně ulevíte od bolesti a únavy, kterou již někdy berete za „normální“ (jak mi jeden bývalý spolužák říkal, že pokud ráno vstává a nebolí ho záda, hned začne přemýšlet o tom, že se děje něco „divného“), ale po pár měsících pravidelné masáže chodidel zjistíte, že život bez chronické bolesti má najednou úplně jiný rozměr... A. Červený

Více zjistíte na www.duhovepoznani.com

Cena: Reflexní terapie chodidla pro každého (pohybový systém těla) - VHS 199 Kč (při dobírce 250Kč), DVD 399 Kč (při dobírce 450 Kč), Reflexní terapie chodidla pro profesionály - pouze DVD 499 Kč (při dobírce 550 Kč)

Objednávky pro zaslání poštou pouze na e-mail: eva.zemkova@volny.cz nebo eva@duhovepoznani.com, příp. na tel +0420 777 582 939, (ne tedy do Agape!).

Osobně lze zakoupit v Agape Brno v úředních hodinách (po 13-18hod, út 12-17hod, čtv 8-13hod, pouze v liché týdny).

Recenze knih

• **Strovoloský mág** - Kyriacos C. Markides, vydalo nakl. Gardenia Publishers Bratislava, 1994, ISBN 80-85662-09-4

Kdyby se mi dostala tato kniha do rukou o pár let dřív, myslel bych si, že většina napsaného je hodně přehnaná a že popisované skutky a schopnosti Spyrose Sathio, nazývaného Daskalos (žijící na Kypru ve 20. stol.) jsou z větší míry nadnesené. Dnes, poté co jsem prostudoval Františka Bardona, Bedřicha Kočího a jiné duchovní velikány, už vím, že podobní lidé se občas vyskytují, a už mě to nijak nepřekvapuje. Tito lidé se vyznačují obrovskou skromností a vírou v Boha a na první pohled se dají odlišit od těch, kteří se za schopné jen prohlašují. V knize se mluví např. i o levitaci jako o něčem „běžném“, co je prý jen technika, která se dá zvládnout. Mnoho lidí může při čtení těchto řádků napadnout, proč toto Daskalos nepředvedl někde v Americe před koncilium vědců, když je konkrétně na toto vypsána mnohamilionová odměna, která by se dala v pozitivním smyslu dále využít. Odpověď je o pár stránek dál, kdy Daskalos hovoří o materializaci. Svému žákovi (a zároveň autorovi této knihy) popisoval, jak jednou přeměnil olivovou větvičku na mosaznou.

„O několik dní později mě navštívil jeden z mých žáků, byl to učitel fyziky na gymnáziu. Manželka měla ve zvyku hodně mluvit, a tak se před ním zmínila o tom, co se stalo, a ukázala mu větvíčky přeměněné na mosaz. Návštěvník neztrácel čas. Rezervoval si letenku do Atén, aby na tamější universitě navštívil jistého profesora chemie. Mosazné lístky vzal s sebou. Vysvětlil profesorovi, co slyšel a viděl. Chemik odpověděl: „Tvůj mistr je dobrý hypnotizér a dokonalý kouzelník. Přesvědčil tě, abys viděl to, co chtěl.“

Profesor si namýšlel, že má v ruce důkaz, kterým může odhalit podvodníka. Rozhodl se prozkoumat lístky a uvažoval přitom, že v případě, když výsledky ukážou, že chlorofyl se přeměnil na mosaz, bude to znamenat, že lístky byly pravé. V opačném případě budou jen dobrou řemeslnickou prací. Byl šokovaný, když zjistil, že lístky byly opravdu pravé. Okamžitě letěl na Kypr, aby mě navštívil.

„Pane,“ řekl, „ve jménu **naší** vědy vás zdvořile žádám a vysvětlení.“

„A já, pane,“ odpověděl jsem, „vám ukáži dveře a poprosím vás, abyste odešel.“

„Proč jsi to udělal, Daskalosi?“ protestoval jsem.

„Váš duch je slepý,“ řekl jsem profesorovi. „Navzdory své hrdosti a slávě nevidíte v tomto jevu důkaz božskosti.“

„Mohl jsi ho přesvědčit svými argumenty,“ namítl jsem.

„Byl by si vykonstruoval jiné vysvětlení a kdejaké hlouposti.“

„Co s tím má společné Bůh?“ zeptal se profesor.

„Když nedokážete pochopit, co je život,“ odpověděl jsem, „potom vám nemohu vysvětlit, co se stalo.“ Mohl jsem mu podat vysvětlení, ale pravděpodobně by ho nebyl pochopil, nebo by jej odmítl jako nesmysl. Jednoduše jsem nemohl vystát jeho aroganci a samolibost.

„Neříkal jsi před časem, že raději bys o takových věcech mluvil s racionálním a dobromyslným ateistou než s náboženským fanatikem?“

„S dobromyslným ateistou určitě. Ale on mezi ně nepatřil. Byl to fanatický ateista, téměř jako náboženský horlivec. Nebyl schopný to pochopit a nepřesvědčil bych ho o existenci Boha, ani kdybych ho položil před něj na stůl.“

„Nevykládej mi o Bohu,“ řekl. „Co už znamená Bůh? Toto jsou tajemství hmoty, které **naše** věda jednoho dne objasní. Všechno ostatní je jen náhoda. Jako když pohár praskne sám od sebe a my nevíme vysvětlit proč.“

Jestliže nebyl schopný chápat, nemohl rozeznat, že zde působí přírodní zákony. Byl slepý. Po zkoumání fenoménu měl sám dojít k poznání, že Bůh je skutečný. Kdyby ke mně přišel s pokorou, ne vůči mně, ale vůči fenoménu, který zažil, mohl jsem mu pomoci pochopit. Nemohl jsem od něj očekávat, aby přijal Krista narozeného v maštali mezi hovádky, nebo aby podporoval nějakou pověřivou formu náboženství. Neočekával jsem od něj ani to, aby věřil v Boha v lidské podobě, trůnícího na oblacích. Ale na základě toho, co jsem viděl, jsem neusoudil, že by se mohl otevřít možnosti existence absolutní inteligence, stojící za světem jevů. A proto jsem ho musel poslat pryč. Lidí není možné přesvědčit o realitě Absolutna pomocí fenoménů. Mystik by se měl vyhýbat demonstraci svých sil.

Doporučuji všem náročnějším čtenářům. A. Červený

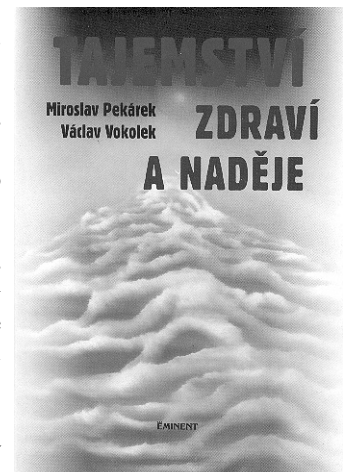

• **Tajemství zdraví a naděje** - Miroslav Pekárek, Václav Vokolek, vydalo naklad. Eminent Praha, 2001, ISBN 80-7281-045-6

Naprostě vynikající kniha předního českého onkologa (nar. 1921, zemřel v lednu tohoto roku) popisující nejen klasické způsoby léčení rakoviny, ale hlavně způsoby alternativní. Přestože měl jako onkolog velkou úspěšnost při léčení rakovinných onemocnění právě jinou cestou než klasickou, jeho metody nebyly jeho kolegy a lékařskou komorou ve větší míře nikdy u nás uznány.

Čtenář se s hrůzou dočte o drastických metodách klasické medicíny při léčení této obávané nemoci, přičemž veřejnosti jsou tyto postupy podávány jako jediné správné. Ono se není ani čemu divit - „odborníci“ jsou většinou zaslepeni svojí „odborností“, a také zde hraje fakt, že výroba a obchod s léky se drží celosvětově (zároveň se zbraněmi) na nejvyšších místech příjmu státního rozpočtu. Lidem je neustále vnucována myšlenka, že chemie je v medicíně jediná ta správná, přitom jde z velké části pouze a jen o miliardové zisky.

Knihu doporučuji přečíst nejen lékařům a lidem, kteří rakovinou prošli nebo procházejí, ale všem lidem bez rozdílu, aby si uvědomili, jak jsme občas našimi odborníky doslova balamuceni, a co je na tom nejhorší, většina balamuticích o tom ani sama neví. A. Červený

Stálá nabídka

• Nahrávky z přednášek

Všechny přednášky dr. Staňka, které byly od roku 2003 postupně nahrávány a na stránkách Občasníku nabízeny, lze i nadále objednávat. Jejich úplný seznam je na našich internetových stránkách www.agapebrno.cz.

Nové nahrávky:

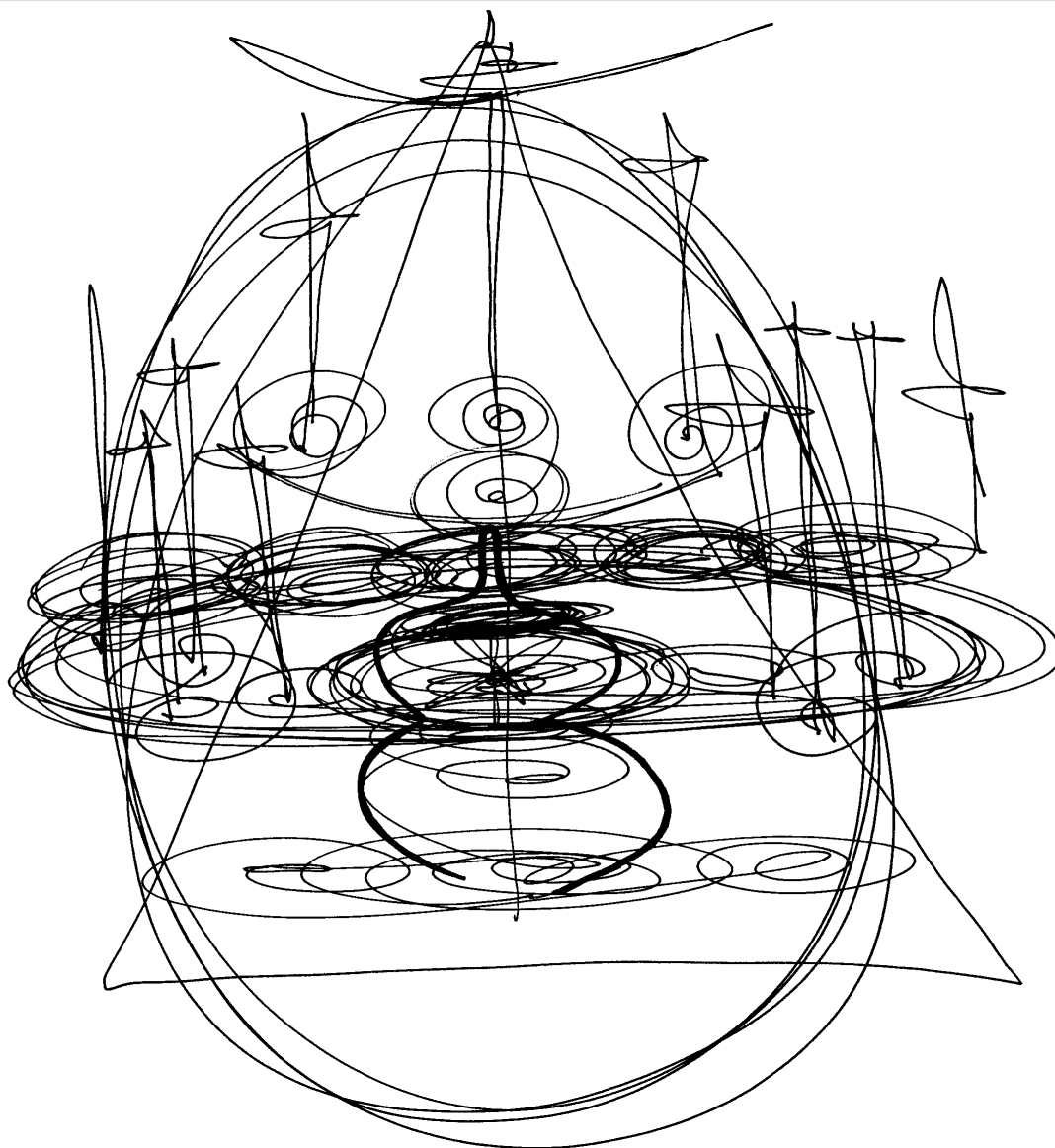
• **Bůh, víra a náboženství - Týniště 3/07**, 2hod 36min, MP3, 250 Kč

• **Panorama 5/07 - Relaxační víkend s J. Staňkem** na chatě Panorama v Deštné v Orlických horách z května tohoto roku.

Z obsahu: Revize výsledků minulých témat, Zdraví a odolnost vůči nemocem, Člověk hledá Boha, Jednotlivec a společnost, Otázky a témata z publika. 11hod, MP3, 350 Kč

• Starší čísla Občasníku

Pokud by někdo chtěl zaslat **starší čísla Občasníku** (nulté číslo r. 2003 – 3. číslo 2007), můžeme je zaslat na CD ve formátu pdf. (pro přečtení je nutný program Acrobat Reader, který je běžnou součástí každého domácího počítače). Cena 150 Kč.

Energetická kresba pro posílení vitality pro toto letní období

Energii lze čerpat přikládáním rukou na obrázek nebo nošením zmenšené kopie kresby u sebe a s prosbou k přírodním silám a Matce Zemi o předávání potřebné energie. (J. Brzobohatá)